

Regd. No. 2975.

ஸ்ரீ :

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

ஸ்ரீ ராமானுஜன் 266

ஆசிரியர் : P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸரதாரணத் திருமுலம்

பொருளான பெருந்தேவியை
திருவடிமேள சரணம்.

ஆழ்வார்பெருமானார் ஸீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளின் கவையையும்
ஸதஸம்பந்தராய ஸாரார்த்த விரேஷங்களும்
ஸாதாரணவாண்டு ஐம்பதிக் திருமுலம்.

3-11-1970.

பேரருளான் பெருந்தேவித்தாயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூறுண்டு கொண்டாட்ட
நினைவு மலர்களில்

பன்னிரண்டாவது மலரான

ஸா தார ணத் திருமூலமலர்

மணவாளமாமுனிகளின் வைபவமும்
ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்த விசேஷங்களும்

ஞாகூர் பிரதிஸ்தபயங்கும்
அண்ணங்கராசாரியர் புரிந்த தொண்டு.

ஸதாபிஷேகத்து ஜப்பர்த் திருமுதன்குள்.

3-11-1970

மனவாளமாமூரிகள்

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூருண்டு நிறைவு
நினைவு மலராக

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஸ்ரீஜகதப்பயுதையகமூலத் திருமூலமலர்

காப்பு

வரைய முடியாது. வணங்கும் வேதியர்
திருவிட மீனை உள்ளே சிமேற் சேர்கவே.

முன்னுரை

"வணங்குந் துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிதற்பால் பணங்குஞ்
சமயம் பலபலவாக்கி" என்பது நம்மாழ்வாரருளிச் செயல். அதன்படி
உலகில் பல்வேறு சமயங்கள் தோன்றிநிற்கக் காணுநின்றோம். ஸகல
மதங்களினுள்ளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதம் மிகச் சிறந்ததென்று மெய்யடி
யார்களின் கொள்கை. அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தினுள் பல உட்
பிரிவினைகள் இருந்தாலும் அவை எல்லாம் ஆழ்வாருடையவும் எம்பெரு
மானாருடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளையே நிதியாகக் கொண்டிருக்கவேண்டிய
வைகளாதலால் அவற்றுள் பரஸ்பரம் இகழ்ச்சிகாட்டுவது உற்றதன்று.

அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஸம்பிரதாயங்களில் அன்பும்
ஆதரவும் கொண்டிருப்பது ப்ராப்தமேயாகும். சில ஸமயங்களில் பிற
மதங்களை நிந்திக்க நேர்ந்தாலுங்கூட, நலிந்தநீர் நியாயத்தையே பெரி
யார்கள் கருதுவார்கள். அந்த நியாயத்தின் கருத்தாவது—ஒரு விஷயத்
தில் நிந்தை ஏற்பட்டாலும் அங்கு நிந்தையில் நோக்கென்பதில்லை;
உத்தேசமாதொன்றின் உயர்த்தியைக் கூறுவதிலேயே நோக்காகும்
என்பதாம். இதற்கு உதாஹரணமாக ஒன்று காட்டுவோம்; ஆசாரியர்

பெரியாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்கு விபாக்கியானம் செய்தருளப் புகுமிடத்து அவ்வாழ்வாரைப் போரப் பொலியப் புகழ்ந்து பேசுவதோடு நில்லாமல் மற்றையாழ்வார்களைக் குறைத்துப் பேசுவதையும் காணுகின்றோம். இதனால் அவர்களை நிந்திப்பதாக ஆகாது. ப்ரக்குதத்தில் உத்தேசியரான பொருவருடைய புகழ்ச்சியிலேயே அது விச்ராந்தமாகும். இதுவே நவநிந்தா ந்யாயத்தின் கொள்கை.

தம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தின் மேன்மையையும் தத்துவங்களை யும் விளங்கக் காட்ட நினைப்பவர்கள் இதர ஸம்பிரதாயங்களைப்பற்றின இகழ்ச்சியுரையை அணுவுளவும் நெஞ்சிலும் நினைக்கக் கூடாது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களின் ஸம்பிரதாயத்திற்கே தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயமென்று பெயர். ச்ருதிகள் பஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகள் ஸ்மிருதிகள் இதிறாஸ புராணங்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் என்று பலவகைப்பட்ட ப்ரமாணங்களுள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களான திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கே அதிசயித்த ப்ரமாணயமுள்ள தென்று கொள்பவர்களே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளென்பார். அன்னவர்களையே இக்காரணம்பற்றியே தென்னாசார்யர்களென்பது. தென்கலையாகிய தமிழ் வேதத்தில் ஊற்றமுள்ள ஆசார்யர்கள் தென்னாசார்யர்க ளென்ற படி. இவர்களுடைய ஸம்பிரதாயம் ஆழ்வார்களாலும் ஸ்ரீமத் நாத முனிகள்தொடங்கி மணவாளமாமுனிகள்ரூகவுள்ள ஆசாரியர்களாலும் சேமிக்கப்பட்டதாகும். விசேஷித்துப் பிள்ளை லோகாசார்யரும் மணவாள மாமுனிகளும் இந்த ஸம்பிரதாயத்திற்கு விஜயத்வஜம் போன்றவர்கள். இவ்விரண்டு திருநாமங்களும் திருவவதாரம் செய்தருளா திருந்தால் இவ்வுலகம் இருள்மயமாகவே யிருந்திருக்கும்.

ஆசாரியர்கள்—(1) அநுவருத்தி ப்ரஸந்தாசார்யர்கள் என்றும் (2) க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர்க ளென்றும் பொதுவாக இருவகைப் படுவர்கள். சிஷ்யர்கள் பலகால் துவண்டு வேண்ட அதனாலே அநுக்ரஹிப்பவர்கள் அநுவருத்தி ப்ரஸந்தாசார்யர்களாவர். சிஷ்ய ப்ரார்த்தனையைச் சிறிதும் எதிர்பாராமல் தம்முடைய இயற்கையின்னருளால் தாமதக் கணித்து “பயனன்னுகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்னுகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்” என்ற கணக்கிலே தம்பேருக அநுக்ரஹித் தருள்பவர்கள் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர்கள். நமது ஆசார்ய கோஷ்டியில் ஸ்ரீராமாநுஜர் ஒருவரே க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர் என்ற பட்டத்தை முதன்மையாகப் பெற்றவராயிருந்தும் அவர் ஸம்பிரதாய ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு க்ரந்தமும் அருளிச்செய்தாரல்லர். ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் அர்த்தங்களை விவரிக்க முன்று நூல்களை அருளிச் செய்தவவர் ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு சிறுநூலாவது அருளிச் செய்திருக்கலாம்; இன்னுமொரு திருக்கோலம் பூண்டு [அதாவது—மணவாள மாமுனிகளாக அவதரித்து] அப்போது அருளிச்செய்ய

வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யிருந்தமையாலே ஸ்ரீ ராமாநுஜரான அந்த அவதாரத்தன்னிலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தாமே சென்றனர். ஸ்ரீ பாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலிய திவ்ய-க்ரந்தங்களில் ஸம்பிரதாய ரஹஸ்யார்த்தங்களும் ஆங்காங்குச் சேமிக்கப்பட்டே யிருக்கின்றனவானாலும் அவற்றைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டித் தாராத குறை குறையே; அக்குறைதீர ஸர்வஜ்ஞ ஸார்வ பெளமரான பிள்ளைலோகாசார்யர் முதன் முதலாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மண்டலிக்கு மஹோபகாரம் செய்தருளினார். லோகாசார்யரென்கிற திருநாமம் இவர்க்கே தரும். இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தின் அகவிருளை அறவேயொழிக்கவல்ல திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும்முதுமாக அளித்தருளினவர் இம்மஹாசார்யர். இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தைப் புகழ்வதா? பரமகாருணிகத்வத்தைப் புகழ்வதா? பரம ப்ராமாணிகத்வத்தைப் புகழ்வதா? என்றால் ஒவ்வொன்றும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதே. ஒரு அர்த்தத்திலும் ஆக்ரஹமின்றிக்கே ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தமான அர்த்தங்களையே அழகுபட அமைத் திருக்குமழகு இவருடைய க்ரந்தங்களுக்கே அஸாதாரணச் செல்வமா யிருக்கும் இவர் அருளிச்செய்த நூல்கள் 'அஷ்டாதச ரஹஸ்யம்' என்று ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கும். அந்தப் பதினெட்டு ரஹஸ்ய க்ரந்தங் களுள் ஸ்வசநபூஷணம், தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுப்படி என்ற மூன்று ரஹஸ்யநூல்கள் மிகச் சிறந்து முக்கியமாக விளங்கும். இவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்னும் ரஹஸ்யமுஞ் சேர்ந்து நான்கு ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள் தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயத்திற்கு மூலாதாரமாக விளங்குகின்றன.

இந்த நான்கு க்ரந்தங்களுக்கும் மிகச்சிறந்த வியாக்கியானத்தை அருளிச்செய்தவர் மணவாளமாமுனிகள். இவர்க்கு "விசதவாக் சிகாமணி" என்றொரு பிருதம் வழங்கிவருகின்றது. இதனை முதல் முதலாக அளித்த மஹாநுபாவர் ஆரோ அறிகின்றிலோம். மருமமறித்து அளித்த அந்த விருது இவ்வாசார்ய சிகாமணி யொருவர்க்கேதான் ஏற்குமென்னத் தட்டில்லை.

நீறுபூத்த நெருப்பு என்னநின்ற இவ்வாசிரியரின் திருவாக்குப் போல் இவ்வுலகில் இதுகாறும் கண்டதில்லை யென்றால் இனிமேலா காணப்போகிறோம்? மாமுனிகளின் திவ்யமங்கள் விக்ரஹமும் திருவுள் ளமும் ஸத்வகுணமொன்றே வடிவெடுத்ததா யிருந்ததென்பது அவரு டைய திருவாக்குக்களில் அகரந்தோறும் புலப்படாநின்றது. ஸகல சாஸ்த்ர ஸாரார்த்தங்களையும் வெகு அழகாகத் திருவுள்ளத்திலே அடக்கிக்கொண்டு நாட்டி அலர்ந்தாற்போலே ஸ்ரீ ஸூக்திகளை ஏற்றக் குறைவின்றி அமைத்திருக்கிற அழகு என்னே! என்னே!! என்று உள்ளம் குழைகின்றதத்தனை. விமர்ச சக்தி, நிருபண நற்புண்யம்

என்றிங்ஙனே சொல்லும்படியான திறமையெல்லாம் மிக வியக்கும் படியான முறையில் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி களிலேதான் அமைந்துள்ளது.

பல சொல்லி என்? ஸாரமாக வொன்று சொல்லித் தலைக்கட்டு கின்றேன். *அப்தீர் மங்கித் ஏவ வாநரபடை: கீர்த்தவஸ்ய கம்பீரதாம் ஆபாதாந தீமக்தபீரநதது ஜாநாதி மந்தாசல:*. என்று முராரி என்கிற ஒரு மஹாகவி சொல்லுகிறார். வானரவீரர்கள் கடலைக்கடந்து அப்பால் சென்று விட்டார்களெனினும் கடலின் ஆழத்தை அவர்கள் சிறிதும் அறியவில் லார்கள்; கடலினுள்ளே பாதாளம் வரையில் அமிழ்ந்துகிடந்த மந்தர மலைக்கன்றோ அந்த ஆழம் தெரியும்—என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. ஜ்ஞாதாக்களென்று பேர்படைத்த மற்றவர்களெல்லாரும் வானர முதலிகளின் ஸ்தானத்திலேயாய் மணவாள மாமுனிகளொரு வரே மந்தர மலையின் ஸ்தானத்திலே எண்ணக்கூடியவராக உள்ளார். ஆசார்யர் என்கிற சொல்லுக்கு மாமுனிகளொருவரே இலக்காமவர் என்றும், ஸூக்தி, ஸ்ரீ ஸூக்தி, திவ்ய ஸூக்தி, திவ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி என்றிங்ஙனே சொல்லும் சொற்களெல்லாம் மாமுனிகளின் திருவாக்கையேதான் இலக்காகக் கொள்ளத்தக்கவை யென்றும் நிற்பாஷபாதர்களின் ஸித்தாந்தம்.

இப்பரமாசார்யருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் நாமறியவேண்டிய ஸகலார்த்தங்களும் தெள்ளமுதெனக் கிடக்கின்றன. கடலில் நவமணி களும் உள்ளனவெனினும் விரகர் எடுத்துக் கொடுத்தாலன்றி அநுபவிக்க இயலாதவாறு போல, இவ்வர்த்த விசேஷங்களையும் எடுத்துக்காட்டியே அநுபவிப்பிக்கவேண்டி யிருத்தலால், தென்னாசார்ய ஸம்பந்தாயத்தின் அரியபெரிய ஆழ்பொருள்களை எளிதிலுணர விரும்பு வார்க்குப் பாங்கான விஷயங்களுடன் இம்மலர் வெளியிடப்படுகின்றது.

உயர்ந்த க்ரந்தங்களிலே காலசேஷம் பண்ணிப் பலகால் பெரி யார்களிடம் கேட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய நற்பொருள் களை எளிதிலுணர உபாயமுண்டா? என்று கேட்குங்காலமிது. லௌகிக உத்தியோகங்கள் வியாபாங்கன் முதலானவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தும் ஆஸ்திக்யம் குன்றாமலிருந்து இப்படிப்பட்ட நல்விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேணுமென்னும் ருசியுடையார் பலர் இருப்பதால் அன்னவர் களின் கோரிக்கைக்கு இணங்கியும் இம்மலர் வெளியிடப்படுகின்றது.

மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய சரித்திரம் முன்னாக ஸகலார்த்த விசேஷங்களும் அடைவே இதில் வெளியிடப்படுகின்றன. ... *

முன்னுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

மணவாள மாமுனிகள் வைபவம்

“மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாளமாமுனிவன்
பொன்னடியாஞ் செங்கமலைப் போதுகளை—உவ்விர்
கிரந்தாலே தீண்டில் அமானவனும் நம்மைக்
கரந்தாலே தீண்டல் கடன்”

— ப்ரவேசம் —

உபயவிபூதி நாதனான எம்பெருமானுடைய ஸீலா விபூதியாகிய இவ்வுலகம் ஞானிகளால் இருள் தருமாஞ்சூல மெனப்பட்டது. இருளைப் போக்குதற்குரிய அக்தி ஸூர்யன் சந்திரன் முதலிய தேஜஸ் பதார்த்தங்கள் பலபல இருந்தும் அவற்றால் போக்கவொண்ணாத அஜ்ஞாநந்த காரமே இங்கு இருள் என்னப்பட்டது. அத்தகைய இருளைப் போக்குவதற்கு உபுண்யம்போஜ விகாஸாய பாபத்வந்த கடியாயா, பூமாந் சூவிபூந் பூமேள ராமாநுஜ தீவாகா” என்றபடி எம்பெருமானாராகிற விலகாண ஸூர்யன் இவ்வுலகில் திருவவதரித்து “கடலளவாய திசை பெட்டினுள் ஞங் கவியிருளே, மிடைதரு காலத்திராமானுசன்—மிக்க நான்மறையின் சுடரொளியால் அவ்விருளைத் துரந்திலனேல் உயிரை யுடையவன் நாரணனென்று அறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே” என்ற அமுதனாரருளிக் செயலின்படியே மஹோபகாரம் செய்தருளும்படியாயிற்று. “தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் ஞானிய வாதரும், நான்மறையும் நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே, பொற்கற்பகம் எம்மிராமானுசமுனி போந்த பின்னே” என்கிறபடியே ஸம்ஸ்க்ருத வேத பாஷ்யகுத்ருஷ்டிகளை யெல்லாம் தம் ஸூக்தி சரங்களாலே நிரளித்தருளி, “வாந்திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும், ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்னும்படியாக ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தருளி, திவ்யதேசங்களையும் உத்தரிப்பித்து ஒருவாறு அவதார க்ருத்யத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொண்டு சுடரொளிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபின், சிலகாலம் கடந்தபிறகு, அவ்வவதாரத்தில் சிதைந்

தொழிந்த ஸம்ஸ்க்ருத வேத பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் தாமே மீண்டும் த்ராவிட வேத பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளாக ஜனித்து இவ்வுலகை நலிய, அந்த எம்பெருமானார் தாமே மீண்டும் வைகுந்தநாதனுடைய திருவானையினால் இந்திலவுலகில் திருவவதரித்து மணவாள மாமுனிகளென்கிற திருநாமத்துடனே விளங்கி, முன்னவதாரத்திற் செய்தருளின மஹோபகாரங்களிற் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிசயித்த சேமங்களைச் செய்தருளி இவ்விருந்தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாகத் திருத்திப் பணிகொண்டார். அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் எண்ணில் பல் குணங்களைக் கூறுதற்கு அவர் தம்முடைய நிஜரூபமான ஆதிசேஷனும் அசக்தன் என்கிறவிது அதிசயோக்தியன்று.

‘பூர்வாசார்யர்’ என்று இற்றைக்கும் நாம் வழங்கி வருமாறு பலபல மஹாசார்யர்களின் திருவவதாரத்தினால் புனிதமாய் இவ்வுலகில், அவ்வாசார்ய பரம்பரை மணவாள மாமுனிகளோடு முடிவு பெற்றிருக்கின்றது. மாமுனிகளுக்குப் பிறகும் பல பல மஹான்கள் திருவவதரித்தாலும் ‘பூர்வாசார்யர்கள்’ என்கிற வ்யபதேசம் மாமுனிகளளவிலே விச்ராத்தமாயிருக்குமத்தனை. *மதுரேன ஸமாயேத்* என்பது நியாய மாதலால் மாதுர்யமே வடிவெடுத்த மாமுனிகளோடு பூர்வாசார்ய பரம்பரையை எம்பெருமான் ஸமாபதம் செய்தது மிகப் பொருந்தும். மதுரம் என்கிற வடசொல்லானது, ‘மகாரத்தை முன்னே யுடையது’ என்னும் பொருளையுமுடைத்தாதலால் மகாராதியான திருநாமமணிந்த மணவாள மாமுனிகளோடே ஸமாபதம் செய்தருளின பகவான் ஸுஸமர்த்தனே.

எம்பெருமான் லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்தருளின விபவாவதாரங்களுள் இராமபிரானாகத் திருவவதரித்த காலத்தில் பல பேர்களிடத்திலே தான் பணிவுகாட்டிப் போந்தான். விச்வாமித்ர முனிவன், ஸுகிரீவ மஹாராஜர், ஸமுத்ரராஜன் என்றிப்படிப் பல வ்யக்திகள் பக்கலிலே வணங்கிநின்றான். முதலில் விச்வாமித்ரருடைய சரித்திரங்களை யுணராமல் ‘இவர் ஒரு மஹர்ஷி’ என்கிற ப்ரதிபத்தி மாத்திரமேகொண்டு *இமௌ ஸம முநி சார்த்துலா! சிங்கரௌ ஸமுபஸ் திதௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம்* என்று அவர்க்குச் சேவகனாய் நின்றான். பிறகு அஹஸ்யா சாபவிமோசனம் செய்தபின் சதாநந்தர் வாயிலாக அம்முனிவருடைய சரிதைகளை விரிவாகக் கேட்டபின் இங்ஙனே ராஜஸூகம் தாமஸருமான இவரையோ நாம் ஆசார்யனாகக் கொள்ளப்பெற்றது! என்று திருவுள்ளக் குறையுற்றிருந்தான் போலும்.

பிறகு ஒருகால் *ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: * என்னும்படியாக ஒரு குரக்கினத்தரசன் காலிலே விழும்படியாயிற்று. அவன் திறத்துப் ப்ரீதியும் தலைதின்றிருந்ததில்லை; இனையோனை பனுப்பி *மா வாஸிபத மத்வகா: இத்யாதிகளாலே திக்ரஹ ப்ரகாசனம் செய்யவேண்டிய தாயிற்று. பிறகு *ஸமுத்ரம் பாகவோ பஜாசனம் கந்து மஹதி * என்ற விபிஷண வசனத்தின்படியே கடலரசன்பாடே சரணம் புகுந்து திடந் தான். அங்கும் அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று; கோபமானாயத் தீவ்ரம் —காகரம் போஷயிஷ்யாமி* இத்யாதிகள் காண்க

பிறகு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்தீபதி பக்கவிலே சரணம் புகுந்து வித்யாக்ரஹணம் பண்ணினான்; அங்கு குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்க விரும்பி 'என்ன அபேக்ஷிதம்?' என்று அவரைக் கேட்டபோது *ஓஹ வாய்மையும் உலகியப்பிறப்பும் உனக்கு முந்தந்த வந்தணனொருவன், காதலென்மகன் புகலிடங் காணேன் கண்டு நீ தருவாய் எனக்கென்று கோதில் வாய்மையினான் உனை வேண்டிய குறை முடித்து அவன் சிறுவனைக் கெடுத்தாய்* என்னும்படியாக அந்த ஸாந்தீபதி எண்ணக்கூற மறிகடல்வாய் மாண்டுபோன தன் புதல்வனைக் கொணர்ந்து கொடுக்கு மாறு வேண்டினார். இங்ஙனம் லௌகிகமான பலனை விரும்புகின்ற விவரை ஆசாரியனாகக் கொள்ளப்பெற்றோமே! பென்று அவரிடத்திலும் எம்பிரானது நெஞ்சம் அப்ரீதிவெண்டிருந்தது போலும்.

ஆக; விபவாவதாரங்களில் தான் தலைமடுத்த விடமெல்லாம் தடுமாறிப் போகவே, பெருங்குறைவாளான பகவான் அர்ச்சாவதாரத்தி லாவது குறைதீர ஒரு ஸதாசார்ய ஸமாச்சரயணம் பெற்று வாழ்வேமென விரும்பி, *மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடுதிற லயோத்தியெம்மரசாயும் * கோவலனாய் வெண்ணை புண்டவாயனாய் முள்ள அழகிய மணவாளனான திருக்கோலத்தில், ஆசார்யத்வபூர்த்தி யுள்ள மணவாள மாமுனிகள் பக்கவிலே சிஷ்யவ்ருத்தியை வஹிந்து க்ருதார்த்தனானான். இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற பெருமை வாய்ந்த மாமுனிகளின் வைபவம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகுக்கெல்லாம் ஜீவாது வாகையாலே ஸாரஸங்கேஷபமாக இங்கு விஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறது.

ப்ரவேசம் முற்றிற்று.

அந்தந்த வசனோபநிஷதங்கள் வர்ஜனாதித ஸம்ஸ
காங்க்யஸம் அஸி கோ தஸு கோதஸ

வித்யாபிளாஸம்

“அக்கோதந்தத்தவன் ஈழாழ் கத்த சத்தவகருபர் ஆய் யமையுடையதி
ராய் யல் பணித்தாரவதாய் - காவாழ் தத்தவன்) என்கிறாடி கோலாநகரத்
திருவணத்தாழ்வாணன் உ திருவணதாரமகிய விலர் பெயர்களுஷ்ட
வீழ்வுறாத பரிசுகதாமன் என்று ஆளவந்தார்தனிச்செயதபடியே நானக்
கடலா சிறுக்கர் செல்தெயம் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணதிகளும் வலரிஷ்ட வச்சன்
மீதர ஸாத்தீபத்ரிபாப்ருதிகள் பக்காரிலே வத்தவகளை அதிகரித்தவாருக
கெளகியபர்க்கியைக்கு துணங்க வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும்
மற்றுமுள்ள ஸகல சாக்தாங்களையும் திருத்தவப் பரார் முதலானார்
திருவடிவாரத்திலே பணித்திருந்து அதிகரித்து “சொல்லார் தமீழ்முரு
கூண்டும் கருதிகள் நானார் வல்லாரிலலா அறநெறியாவத் தெரித்தவன்”
என்னும்படியாகவே விளங்கினார்.

உ. சிதகரத்தீவ கிருஷ்ணதாசர்: "தவதபும் ஸ்விஃததருளி
"மறத்திகழும் மனமொழிந்து வாஞ்சமாற்றி வன்புலங்களடக்கி இடர்ப்
பாரத் துன்பத் துறக்க. கிருமூர்பொருதேந்தி யெக் கிணர்வலாத் தொன்
வெறிக்கண் திகைச்சுற தொண்டச்" என்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணரப் பெருமா
ளருளிச் செய்தபடி மே பஞ்சமவண்ணவ சிகாமணியாய வாழ்ந்து போகுகிற
காலத்திலே;

உதவித் தலைவர்: உதவித் தலைவர்

[illegible]

என்றுப் பார்த்தித்த நிற்க, அவரும் இவனுடைய அப்புதமான ஜ்ஞான பக்தி விரக்தி ஸம்பத் ஸம்ருத்தையைக் கண்டறித்து அலபலாபம் பெற்றதாக நினைத்து ஆனந்தக் கடலில் அமிழ்ந்து வாரியனைத்து, இவரைத் தாக்கு மிகவும் அணுகுராக அங்கீகரித்தருளி ஸதாசார்ப பரம்பராப்ராப்தமான ஸகல வசோஷாதத தீத்யையும் பரமக்குழை யுடனே இவர்களு அனுபவமீத்தருளி, ஒருநாள் இவ்வளவே தியமிக்க லானார்;

ஆசார்ப நியமநம

வாரீ! அழகிய மணவாளப் பெருமானே! நீ ஸர்வதோழகமான ஜ்ஞானப் பெற்றோனே நீ; எம்பெருமானானை அவதார புருஷனென்று சித்தன அறிந்த உத்தமப் பெரிய ஊர், திருமலமலர் என் முதலானார் அவர்களு ஆசார்பராக அமரப் போதித்தாய்வு எதோ விதிவரமாக தானும் உட்கரு ஆசார்பராக தோரேன் என்னுடைய ஆஜ்ஞாந வர்த்ததம் உட்கரு அவர்ஜநியம் என்பதை நான் விரித்துரைக்க வேண்டாவே; ஆழ்வா பட்டர் தமக்கினை முதலான தம் பூருவர்கள் ஸகல சாஸ்திர பரவினார்கள் யருகமச்செய்தேயும் ஆழ்வார்களின் பரச் சொற்களில் அருவர்த்தியைப் பெருமாஜார் ஊர்விரித்து அவற்றைப் பிரவசனஞ் செய்கிறதேயே பூக்கய கைக்காயமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்களென்பது உட்கருத்தொருவாயுடையது. பூதபடதயபத்ததைக் கேட்டு இதிலாஸ புராணம் கையாள் அதிகரித்து, பரமஹேதிகேபத் துக்கு உடலாக தயாய மீமாஸஸகனம் அதிகரித்து, கோதபோக்கும் அநுரிச்செயலிலே யாம நாடுகின்றையே போலே" என்று பெரியவாச் சாஸனம் இது அநுரிச்செய்திருப்பது அறிவினே. தீநம அபபடியே தம் பூருவாசார்பர்கள் அடிபொற்ற அநுரிச்செயல்களின் ப்ரவசனங்களிலே அதமாத்ர நிஷ்ணாதராக நகக்கடவி! இந்த என்னுடைய கோரிக் கையை நீ ஹ்ருதய பூர்வமாய் அங்கீகரித்தென்பதை நான்றித்து கவலை தாங்குகளுடைய செய்கேவனாய்" என்று தியமிக்க, உடனே அழகிய மண வாள நாயனார் (1 பனிகள்) " சாகப்ராபதமானது நானே வைதமானால் உருகப் பரிசுரவர்க்கு உடலாயிருக்கிறே" என்கிற இளமாளே உதா உருக உத்யயசக்தியை ஸமரித்ததப் பரமாதந்தய

1 இந்த வரக்கயை பெரிய திருமொழியில் 6-3-7. "ஒரு வாய்மையுமென்கிற பரகர்த்தன வியாக்கியானத்திலுள்ளது.

கொண்டு பாடி கடிக்கக் கார் பிடிக்குமாபோல் உப்படியும் ஒரு தீப் பந்தாடவொது - / ஸ்வாமி திருவடிகள் வரையாக இந்தக் கைங்கரி உக்மத அடிபோல் சிவபெருங் காந்திருக்கிறேன்; இதற்கு ஸர்வாதாரண போக்குணதயற்ற அடிபோல் போகவொதுவடி திருத்திப் பணிபொது. அவேற்றுடையவரு விண்ணப்படுத்துத் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரமேயால் விடத்தக்கட, திருமலையாழ்வாரும் வாரீப் பிடித்தெடுத்தித் தழுவி "சூழதல்வனவா" என்று குளிரக் கூடாதுத் தருள் அன்று ஓடலாதது. திருவடிகளில் தங்கித் தழுவி அடிதழும் போலே இவரை வைத்துக்கொண்டிருந்து தமமுதலய பச்சையவையான ஸகலார்த்த ஸ்சேஷங்களையும் காட்டின அநுகூலித்தருளித் தாயனாகும் கிருநாதராதராய்,

அவ்வடிவத்தாழ்வார்ப்பொதுபிந்த தருவா
மகனொன்ற நயவழித் தெய்வமுடையோடொ
எகனொன்றத் திருமலையாழ்வாரின் கொண்புகிறேன்!
உன்னொன்றமுதல்முதல் தீர்த்தவிரைந்தென்

என்று அநுகூலித்து அமையவாழ் வேந்தருத் தெய்வமநியாதே அவருடைய திருவடிகளில் அதனைச் சேவைதா அருடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலன முயல் போதும்க்குத் தருந்தருளி.

ஸ்வாமி வதீரதரபரவணகரணகிற திருநாமட பெறுதல

திருவாய் மொழிபரிசின் ஒருநாள் மரபொருடானருடைய குணநு பவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் மாதளடிபணித்துவந்தளிராமா னுதன்" என்றும், "உறுதெருந் செல்வழித் தந்தையும் தாயும் உயர் குருவும் வெறதகுபூம்கள் தாகறா, மாதன் வளங்கிபசித் தெந்தருந் சேத்கமிடாணம்மெயன்று இவ்வாறு தந்தை அந்தர நயற விராமா னுதன்" என்றும், "மணம் நமமய பகதம் திற் துணத்தம் பாயதமாய விளாடிட மயகளிராமாநுத முன்வடிம" என்றுமுள்ள டாகரங்களைச் சிந்தைசெய்து. ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அருளச்செய்த தீர்த்ததும் எம்மொருமாறுக்குப் பஸ்ததமயிதற்கு அதிகார பரவணமதந்தருத் தருதியாக இத்திருநாமியல் அவர்க்கொரு தனிக்கொயில் அமைக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளமொற்றி சிஷ்யர்கருத் தயமித்து உடையவர் ஸத்ததியையும் அனாதச்சுற்றி குளிராது சூழத்தெய்வம் என்றே திருத்தியையும் பரிசுடையிடுகது, இராமாநுசெனத் தோளும் பேரிசிய

னையும் அங்கே நித்யவாஸஞ்செய்ய நியமித்தருளி அந்த நர்செல்வ மனைத்தையும் நாயனார்க்கு அதீனமாகவியருளினார். நாயனாரும் அந்த உடையவர் திருவடிகளிலே மிகவும் சிரசாயிருந்து அங்குத்தைக்கு உரியவைங்காயங்களையெல்லாம் குறையற நடத்திக்கொண்டு மோருமது கண்டு திருவள்ளமுலந்த திருவாய்மொழிப்பிள்ளை “யத்தந்தாயனார்” என்று நாயனாரை அழைக்கத்தொடங்கினார். இந்த திருநாமமே அப்போது எங்கும் பரஸித்தமாயிற்று.

யதிராஜவிமசதி அருளிச்செய்தல்

அந்த உடையவர் திருவடிகளிலே ஒரு ஸ்தோத்தரம் விஜ்ஞாபிக்க வேணுமென்று ஆசார்ய நியமனமாக, யதிராஜவிமசதி யென்னுமி ஸ்துதியை யதீந்தரப்ரவணர் விஜ்ஞாபித்து, அதில் [சுழிமந் யத்தந்தாயனார் பதாபஜே யேசாம்] என்கிற ச்லோகத்தினால் ஸ்வாசார்ய வ்ஷபத்தில் உபகார ஸம்ருத்யையும் பரகாசப்பித்தருளினார். அப்போது அருகே யிருந்த முதலிகள்,

“வண்ணக்கவழித்துங்குருகேசி தம்மை மனத்துவதத்துச்
கோவாரவாழ்த்தும மனவாநாயனார் தொண்டர்குழாம்
என்னதவழக்க ஏதாநவிமசதிபிறைநீத்தேன்
புன்னாவித்தத்தீதத்தானெடையுப் போற்றநெஞ்சே”

என்ற பாசுரத்தை விஜ்ஞாபித்தனர்.

இந்த யதிராஜவிமசதியின் மாதூர்யம் முதல்ய குண விசேஷங் களைப்பற்றி அண்ணா வரவாமுனிசகத்தில் அருளிச்செய்துள்ள ச்லோகங்கள் இங்கே அநுஸந்தேயம். நம்பெருமானுடைய அபராவ தார பூதான மாமுனிகள் தம்மைத் தாமே துதியபதுபோல இந்த ஸ்தோத்தரம் அருளிச்செய்யலாமா? அதிலும் அளவுகடந்தவாருகத் தமமுடைய நைச்சியத்தைப் பேசியிருக்கின்றாரே, இது கூடுமா? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; * வேதவேத்யோ பரேபுரணி ஜகதே தரிதாத்மஜே * என்கிறபடியே ஸ்ரீராமபிரான் வாக்ஷாத் நாராயணாவதாரமாயிருக்கச் செய்தேயும் * நைபத்த்யா விசாஷாயா நரேயண முபகமத் * இத்தயாதிப் படியே நாராயணனைத் தொழுகது, ஸ்ரீரங்கநாதனைத் திருவாராதனஞ் செய்துகொண்டிருந்தது முதலியனபோல் இவையும் அவதாரங்களுக்குப் பொருத்தியவைகளே என்று பெரியோர் கூறுவர்.

ஸ்வாமிக்ருத் திருக்குமாரர் திருவலதரித்தல்

அழகிய மணவாள நாயனார் இங்ஙனே ஆசார்ய பாதத்திரையி
லாழித்தருளாதிருக்க, அரோர்ணவத்தீர சக்தியன் போலே ஒரு திருக்
குமாரர் திருவலதரித்தார். அவர்க்கு இம்மாதிரியினை என்று திருநாம
மிடும்படி ஆசார்ய தியமனத்தைவடிவொன்றி நாயனார் தியமித்தருளினார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருநாட லருகரித்தல்

அப்ரதீம சிஷ்ய ஸம்பந்தமோகம் வாழ்கதருளாதொற திருவாய்
மொழிப்பிள்ளை திருமேனி தளர்ந்து திருநாட்டுக் கொழுந்தருளுகையிலே
விருப்பமுடையராய்

“உத்தமனெயுறகாய்வை! எந்தெய்மனையென
கீததகனெ நகனெய்தய்வை! அனபுநொனமனெ
கத்தன்குளையா நநுனெய் கத்ததய்வை!
தேதன்கையரிந்துழைக்க அனபு நபுனெய்வை ”

என்று அதுவந்தித்துக் கொண்டிருக்க, ஒருநாள் கவனிலே இளங்கோ
லோகாசார்யர் ஸேவை ஸூத்திரத்தருளி “தலபத்தமில்லதோர் நாடு
புகழி” என்று பணிச்சு, அளவியும் தேநியையுந்து ததய கர்மாநுஷ்
டானங்களை திறைவேற்றிக்கொண்டு முதலிக ளெல்லாரையும்
வரவழைத்து “தூய வண்ணுலகம் தருவானாய் ஸ்ரீரகிஷ்ணுன் விதி
வகையே” “வானேற வழைத்த வட்டாற்குள் பணிவகையே
நானேறப் பெறுகின்றேன் நாகத்தை நகுநெறதே!” என்ற பாசுரங்களைப்
பரக்க வுபத்யஸித்தருள், “முதலிகளே! இன்று வட்டபெருமானி நம்மை
ஆசார்யன் திருவடிவாதித்தரு அழைத்துக்கொள்வத கத்திருவுள்ளம்
பற்றியிரா நின்றான்; இனி நீங்களிவரும ஸம் அழகிய மணவாள
நாயனரை (மாமுனிகள்) ஸம்பந்தமாக கொடுத்த மணவாளராமஸ்
தம்மிராமானுசாறுடைய அபாலதாமேயவர் என்று அத்தத்திண்ணி
திருருடைய அமமானத்தலே யொதுகக் வாழ்வதாக” என்று தியமித்
தருளி, நாயனாரையும் ஆசார்யபி மதிலே பூசுதருளச்செய்து, “வாரீர்
குலகொழுந்தோ! * இக்காநய குண்டி கீத்திம் ஆனியயத்தமே உதா, வீதா
யத்திய மாயதய மாய தகத்தியமாய் என்று ஆறக சக்ரவர்த்திபார்த்தாய்
போலே நானும் உம்மை அண்ணை கொண்டு கனக்கப் பாராய்நின்றேன்.
தம்முடைய ஸ்ரீஸவஷணவ ஸந்தாதம் உமமாலே பரமஸ்வஷணமான

பேருமையையும் புகழையும் ப்ராப்ரமாதக்கடவது; உத்தரோயர்னி விவான்
 யதிஜக்முஷன் தே + என்ருப்போகே ஒன்றிலுங் குறையிலாத வுமக்கு
 இனி நாம் ஆசாஸிக்கலே ஓவொகாந்திரை. என் உன்னத்தலே
 விடந்த குறையைப் பண்டே உமக்குப் பேசிநின்றேன்; அக்குறையீர்
 இன்றுகாறும் நீ நடத்தவந்ததோலவே இனியும் நம் பூர்வாசார்ய
 நிபந்தகர்த்த ப்ரவசதாதுபவபகலே போதுபோக்காக இருந்து வரக்
 கடவீர்; நம் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஓருபிட ருத மண்டியிருந்து
 தர்சன நிர்வாணம் செய்தருளினவிடம் திருவாய் பெரியகோவிலாத
 லால் தீரும் அங்வி ததேவச்சென்று புத்தன் அவதாரத்திற் போலவே
 உறுசமச்செடியதன் உடியருத்துச் செருகலையச் சிறிது மறத்
 தீத்துவிட்டுத் தென்னாங்குச் செல்லுமாறுத் திருத்திவைத்து மறை
 யதலிற் பொருளானதும் வாய்மொழித்து மாறாதுரை செய்த நம்முமுறை
 வளர்த்து இங்க லீலாவிநிதியை நித்யவிநிதியாகலே ஆக்கிக்கொண்டு
 போரக்கடவீர்" என்று வாயனரை நோக்கி வாயிததருளி, அநந்தரம்
 ஸத்தத்திக்கெழுந்தருள்ப பாலிந்துநின்ற ப்ராநாமம் ஆழ்வாரையும்
 மங்களாசாஸனம் செய்தருள் முதலிகளெல்லாரையும் நாயனார் திருக்
 கையிலே காட்டி உகொருக்காக திருமாளிகையேறவெழுந்தருள்ப் புகளை
 யலகாசிரியர் திருவடிகள் சித்தித்துக்கொண்டே திருகாட்டுக்
 கெழுந்தருளினார். நாயனார் தொடக்கமான முதலிகளெல்லரும்
 அவர்க்குத் திருவத்யநாதநான சரம கையக்யங்களைப் பெருக்க
 நடத்தினார்கள்.

ஸ்ரீ வானமாமலைவாயி ஆசாரியத்தலை

பிறகு நாயனார் ஸ்வாசார்ய நிபந்தனைத் சிவனவதறித்துக்
 கொண்டு பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பெல்லாம் கண்ட பாலுரு
 செய்து வானோலிதேய மரத்திக்கொண்டு ப்ரஸித்த ப்ராபாவராய்த்
 திருநகரிலே எழுந்தருளியிருத்த மதிசயம் கேட்டுப் பல திசைகளிலிருந்
 தும் பல மஹான்கள் வந்து நாயனார் திருவடிகளிலே ஆசாரிக்கப்
 புகுந்தார்கள். முத்துற முன்னம், வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞாநாதிகர
 பெழுந்தருளியிருந்த அழகிய வயிற் பரம ஸரத்தயனாலே ஆசாமஸ்ஸீ
 கரரு செய்து ஸ்ரீபரமபுஜஸ்திரி என்று திருநாமம் பெற்று நாயனார்
 திருவடிகட்கு தமதுமடிதாறும் போலே மிகவுமணுக்கராட் வந்து சேர்த்து
 வாழ்த்தார். இவர்க்குப் போன்னடிக்காஞ்சியி என்றும் திருநாமம் வழங்கி
 வந்தது.

நாயனார் நம்பெருமான் ஸநகிதிகெழுந்தருளியமனம்பெறுதல்

ஸ்வாமி இங்ஙனமே பற்பல சிஷ்யர்களோடே கூடிவாழ்ந்தருளா திற்சையில், ஒரு திருவாதிரைத் திருநாளில் ககடநாயன் அநுஸந்தானம் தடைபெறுமானில் * நாயன் சீர்ப்பதம் அந்நாள் தீரங்கே ஊகமாவன * என்கிற பூர் ஸநகிதிப் பாகாணத்திலே ஸ்வாசார்பாண திசுவாய்மொழிப் பிள்ளையின் தியமநத்தை ஸமர்த்தருளி * ஆராமன் குழந்தை அரங்கத் திலே நித்யவாஸஞ் செயற்கொண்டு செலும் நாமாந்தடைய மங்களா சாஸநமே போதுபோக்காக வாழ்வதிலே திருவுள்ளம் சென்று, ஆழ்வார் திருமன்றே விடைகொண்டு தொழுது 'நாயன்' நம்பெருமான் சுந்தரி தீக்து விடைகொண்டு அங்கே வந்ததிக்க நாயன் தியமனாரைகயாலும், 'வாய் திகழ்க்கொண்டே பதம்' வாய் வாய்புகழ்மேல் ஆற்ற தாமிற் மறைக ளாயிரமும்' என்கிறபடியே தெவரீதுடைய அருளிச்செயல்களுக்க ப்ரதாஸ்யமேயுத்தராய் செலும்பெருள ஸ்தடைய திருவடிவாரத்திலே வாழ்வது அடிபெறுத்தம் குறித்திருக்கையாலும் அங்கே சென்று வந்ததிக்க தியமனம் தந்தருளவேணும் என்று பார்த்ததிக்க ஆழ்வாரும் 'செய்கயல்பாட்டீர்த் திருவரங்கத்தே சென்று புகிவண்ணையைய யடைந்து அருள் குடியுயயக்கடவி' என்று அநுகூரித்து தியமனம் தந்தருளிஞர்.

ஸ்வாமி பூரங்கயாத்திரை புறப்படுதல்

ஆழ்வாருடைய அருள்பெரித்த தியமனம்பெற்ற நாயனார் 'தென்னரங்க சீரநுக்கு இலக்காகப் பெற்றேன்' என்று திருவுள்ளம் பூரித்து முதலிலும் தாழமாகப் புறப்பட்டருளி * மென்னடை யன்னம் பரத்து வினாயாந் வில்விடத்தா 'நாறவாணறன் பொன்னடி கண்ணப்தோ ளாசையனாள் அங்கே' * யாழ்த்தருள் கடம் நுய கொய் நுடை யாடையம் செயாழ்வானையர் ஆடிக்கொடுத்த கடர்க்கொடியையையும் ஸேவித்து, அங்குள்ள ருடைய வேண்டுகோளுக்கீரங்கிச் சிலநாள் அங்கே பெருந்த ருளியி ருந்து, அடி ன்னித்த அன்பர்கட்கு நல்கார்த்ததைகள் பலவு மருளிச்செய்து அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டரு * மரணிகுஞ்சொலை மேய னைத்தனை வணங்கத் திருவுள்ளமாய் அங்கேற எழுந்தருளி * சிலம் பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்களாடுஞ் சீர்ச்சிலம்பாற்றிலே நீராடி அழகரை மங்களாசாஸனஞ் செய்து அங்கு ஆழ்வான் எழுந்தருளி யிருந்த விடத்திலேயிருந்து பூர் ஸந்தர பாதை-ஸ்தவத்தின் ஆழ்

“மூர்த் ஸ்ரீபாஷ்யகாமோஷை பதகே புநந் தீத:
 இத் தீபீதய ஸந்நுக்ஷ பராக்ஷய மதுஷை ததே.”

என்கிறபடியே நாயனரை எம்மே நாமானுநாய புந்ரவதாரமாகவே அனுதியிட்டுப் பரிஜாத பரிபரணமிச்சதாய் ஸங்கர எஞ்சுஷயகளுனே ஸந்நிதியில் மங்களாசாஸனம் தடைபெறுமாறு ஸம்ஸிதாதம் செய்யது ஸவத்தார்.

கோயிலில் மங்களாசாஸனம்

பலபல பரிவாரங்களுடன் ஸந்திதி மங்களாசாஸனத்திற்கு எழுந்தருளின நாயனார் முந்தற்றமுள்ளம் எம்பெருமானார் ஸந்திதியிலே லீடைகொண்டு ஸேவித்து உடையவர் திருக்கோலத்திலே மிகவும் நடுபட்டு,

“இவ்வுலகத் தன்னை மெய்யாகக் கொண்டருளு
 மவுஷீகம் பாண்டிநீரைஞ்சினக்காம—அவயகனம்
 மென மிளித்தேன பிவ்வாயகத் திற்பொல
 திவ்வாதன் மெய்சிறி திறைந்து

என்கிறபாகரத்தை அக்த விண்ணப்பஞ்செய்து, பிறகு ஸபரிவாரமான பெரிய பெருமானை ஓடவே மங்களாசாஸனஞ் செய்து திருமலை, அமலனாதிபிரான் முதலான தீவ்யப்ரபந்தங்களையும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தலம் முதலான ஸ்தோத்ரங்களையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு நம்பெருமான் திருமுன்பே திற்க, பெருமானும் நாயனரைக் குளிரக் கடாசுடித்தருளி ‘தமக்காவாளர நாமே தேடிக்கொண்டோம்; நம்முடைய அலாப்த ஸமஸ்த காமத்வம் இவ்வே குறையற்ற தாய்த்து’ என்றருளிச் செய்து ஸகல வரிசைகளும் பரஸாதத்தருள, நாயனரும் ஒற்றுக்ருதாரிக்கராய், ‘பெரியார் கட்டட்டக்கால் பெருக பயனா பெறுமாறு’ என்று அண்ணனார் விஷயத்திலும் பட்டர் வ்ஷயத்திலும் சந்தனந்தாநு ஸந்தாதம்பண்ணிப்பேருவகையே டே திருமாளிசைக்கெழுந்தருளினார்.

பின்பு பிள்ளையுலகாசிபர் தருமாஸிசைகளை எக்கெயெழுந்தருளி வானிலே தெண்டன் ஸமாபதித்து “ரதூஷ்யம பிஷத்யண” என்று அவ்விடத்து மண்டபிறை மிகவுட ஆதரித்து, நாமே நம் அங்கேற வெழுந்தருளி ரஹஸ்யகிரந்த ப்ரவசதாதிகள செய்துகொண்டு, ‘ஸபபாத் ஆந்தந்தமபாத் கமயாமனைய பகீனம் ஸபப’ (ஸ்ரீரெவரமுநி காவ்யே) என்கிறபடியே ஆனந்தமயமாகப் பெருமேயுக்க வந்தார்.

ஸ்வாமி திவ்யதேசபாத்திரை பெருமதருளல்

இங்ஙனே சிலநாள் சென்றவாறே, சோழநாடு நடுநாடு தொண்டைநாடுகளிலுள்ள திருப்பதிகளெல்லாவற்றையும் ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றின நாயனார் பெரியபெருமாள் பாடே சென்று தியமனம் பெற்றுக்கொண்டு சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டருளிஞர். வழி படைவிலே ஸகல திவ்ய தேசங்களையும் ஸேவித்துக்கொண்டு வருமளவிலே திருமலையில் திருவேங்கடமுடையானார்க்குப் புறட்டாசித் திருநாள் அணித்தென்றறிந்து அங்கேற வெடித்தருளித் திருமலையையுடைய ஓபபுயர்வற்ற ஸதகாரங்களையும் வந்தது அங்குதின்றும் புறப்ட்டுப் பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளிஞர்.

பேர்துளாளன் மங்களாசாஸனம்

ஈறது பெருமாள் கோயிலிலுள்ள ஸகல திவ்யதேசங்களையும் அடைவே ஸேவித்து, பெருந்தலை மணவாளனான பேரதுளாளனது வடிவழகில் மிகவு மீறிட்டு ஐந்தேவராஜ மங்களம் என்கிற மங்கள ஸ்தூதியை அடியவர்களின் மேலாடுகோடுக்கிணங்கி அருளிச்செய்தார். அன்றியும் பெருமாள் கோயிலிலுள்ள ஸகல திவ்யதேசத் தெம்பெரு மான்களையும்சேர அருஸத்தித்து ஐந்தோடுக்கோடுக்கிணங்கி செய்ததாகவும் பெரியோர் வழங்குவர். (அவற்றை ஸாஸக்குதலை வ நூலில் காண்க)

ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யத்திகரித்தலை

ஸ்வாமி தாம் அனாதர விசேஷ பரபுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வ பூர்த்தியை யுடையவராயிருக்கச் செய்தேயும் இந்நிலவுலகின் கட்டளைக் கிணங்கவும், ஸ்வாசார்ப்பான திருவாய் மொழி என்னியின் தியமனத் திற்குச்சேரவும் ஓர் ஆசார்ப்ப ஸகாதத்தில் ஐந்தேவரத்தை அத்கரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, அங்கேற பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்த வரும் ஸதஸம்பாத ய சத்தி வாய்த்தவருமான கிராமபி நாயனார் என்கிற ஸ்வாமியின் ஸந்திதியிலே [முந்தின அவதாரத்திலே தாமே அருளிச் செய்ததான] ஸ்ரீபாஷ்யத்தை ஸேவிக்க எம்பெருமானுடைய தியமனம் பெற விரும்பி, ஒரு திருநன்னாளில் ஸ்ரீ பெரும்புதூர்க்கு எழுந்தருளிஞர். அங்கே வந்துதியாகப் பல பாகரங்கள் அருளிச்செய்தவை யுண்டு; அவற்றுள் சில வருமாறு:—

“இதுவே பெரும்புதர் இங்கே பிறந்தோ
எதிரா யெயிட வரத் தீர்த்தார்—இதுவோதான்
தேவரும் பொருத்தம் தீர்த்தாரி கொப்பான
ஒங்கு புகழுடைய ஜி.”

‘எந்தை தெதிரார் எமமை யெடுத்தனிக
வந்த பெருமபுதர் வந்தோமோ—சீந்தை
மருளோ தெருளா மகிழ்மான மார்வ
எருளோ விப்பேற்றுக் கடி.”

இதயாதிகள்.

அங்கே எம்பெருமானைத் திருவடி தொழுது விடைபெற்று
மீண்டும் கச்சிடபதிமேற வெழுந்தருளிக் கிடப்பதி நாயனார் பக்கல்
ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸேவித்துத் தலைக்கட்டின வளவிலே, சில மஹான்கள்
ஸ்வாமி திருவடிகளில் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவிக்க விருப்பங்கொண்டு மிகவும்
பிரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் திருவுள்ள முகத்தருளி ஸ்ரீ மதோத்தகாரி பெயர்
பெருமான் ஸந்திதயிலே ஒரு ஸமவத்ஸரமொ முந்தருளியருந்து ஸ்ரீபாஷ்ய
ப்ரவசனம் செய்தருளினார். [இது அறநியே திருவெஃகாவில் மணவாள
மாமுனிகள் வயாக்கியான முத்திரையாடு ஸேவை ஸாதித்தருளும்படி
யென்று பெரியார் பணிப்பது.]

ஸ்வாமியினுடைய ஸகல சாஸ்தர பாரங்கதத்வம்

ஸ்வாமி தாம் ஸ்ரீபாஷ்யம் அதிகரிக்கிற காலத்திலும் சிஷ்யர்
களுக்கு அதை பரவசனம் செய்தருளும் காலத்திலும் தம்முடைய
ந்யாயமீமாம்ஸாதி ஸகல சாஸ்தர பாராவார பாரீணதவத்தைப் பலமுக
மாக ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். தாக்க மீமாம்ஸாதகளில் பாண்டித்யம்
பெற்றவர்கள் மற்றும் பல ஆசிரியர்கள் உளவென்னும் ஸ்வாமி தமக்கு
அமைந்த ருந்த பாண்டித்யபரகர்ஷம் பரம வாக்ஷண மென்பது ஸ்வாமி
யிட்டருளின விவாக்கியானங்களில் அக்ஷரத்தோறும் அதிஸ்புடமாக
விளங்கும் ஒவ்வொரு ஸ்ரீஸூக்தியும் சாஸ்திரார்த்த ஸாரமே
வடிவெடுத்ததென்னொமபடியும், ‘அஃபரமே தண்ணீரே சோறேயறஞ்
செய்யும்’ என்கிற விடத்திற்கு வயாக்கியானஞ் செய்தருள்கிற கணக்
கிலே ‘இஃது ஒன்றேயோ இவர் கற்றது. இஃது ஒன்றேயோ இவர்
கற்றது’ என்று வியக்குமபடியும் அமைந்திருக்கையாலே திருமுண்டய

ஸர்வதோமுகமான பாண்டித்யம் வேறெங்கும் காணக் கிடைக்காத
தொன்று. "செத்தமீழும் வடகலையும் திகழ்ந்த தாவா" என்கிற
திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலுக்கு முக்கிய இலக்காக விளங்கினவர்
கடர்குழந்த இமமண்ணுலகில் இந்த வ்யக்திவிசேஷ மொன்றே
யென்னத் தட்டில்லை.

ஸ்வாமி கோயில் சென்று சேர்தல

இங்ஙனம் கச்சபரதிக்ஷை ஒரு ஸம்வதஸரம் எழுந்தருளியிடுத்து
அடியார்களை வாழ்வித்தருளி மீண்டும் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில்
சென்று போந்த நாயனார், அங்ஙனத்தால் பொங்கோதற் குழந்த
புலனியும் வயலுறவுடன் அங்கு துஞ்சோராமேயாக்கின்ற வெம்பெரு
மானார் செங்காதுடைய திருவரங்கச் செல்வனுருடைய வசேஷை கடா
ஷத்தந்தற் றுலக்காக் கவனப்பெருவான உழய்ய அமரகுய்ய மண்ணுய்ய
மணிமுறுவல் மணிசநயகத் துன்பம்து லுயரகல அயர்வொன்றில்லாத
கடையொளர் அங்கதிடத்தெனாடர்வழி அர்த்த விசேஷங்களை அடிய
வர்களுக்கு அருங்குய்யத்தருளா நின்றுகொண்டு 'இருமுட்பொழுதேத்தி
யெகலாபகலாக் கொணர்வர்க்கண் தலைநின்ற தொண்டர்.' என்கிற
வ்யாபகேச விபூஷிதாய லொன்புதியை நித்ய விபூதியாக்கிக்கொண்டு
விளங்கிவந்தார்.

ஸ்வாமி ஆசிரம ஸ்னீகாரம் செய்தருளல்

அக்காலத்தில், ஸ்வாமிக்கு ஜ்ஞாநிகள் பலரிருந்தமையால்
அடிக்கடி ஆசனச ப்ரஸங்கம் தேர்த்து கந்த காலவேடித்திற்கும்
பெருமானுடைய மங்களாசாஸனத்தற்கும் இங்ங்நு ஸ்னீகாத்துவந்தரு
கண்டு க்ருஹஸ்தாசிரமத்திலே வெறுப்புண்டாகி உத்தமாசிரமஸ்ஸீ
காரம் செய்தருளத் திருவுள்ளமாய், அப்போது கோயிலில் ஸ்ரீசடகோப
ஜீயரென்று புகந்ததாய் ஞானமனுடைய மிவை நன்றாகவே யுடைய
ராயிருந்த மஹதீயர் பக்கலிலே துரியாசிரமம் ஸ்னீகரித்து தம்பெருமானை
மங்களாசாஸனம் செய்யச்சென்று தின்றவனவிலே, பெருமானும்
இவரை ஆதரித்தருளித் தம்முடைய திருநாமத்தையே இவர்க்கு
ப்ரஸாதித்தருளி [அழகிய மனவாழ்வு மாயுடிகள் என்றிட்டு] கால மரியா
தைச் சிறப்புகளையும் 'யாவாரி பாடம் அதனை ஸ்ரீங்கடே அகமாலை'
என்று எம்பெருமானுக்குப் போலே தியமனம் தந்தருளி, பல்லவராயன்

மடத்தையும் ஸ்வாமிக்ரப பரிசாக பரஸாதித்து அனைத்துக் கொத்துப் பரிசாகளுடனே போகவிட்டான். அழகிய மண வான மர முனிகளான நாயனார் பெருமானுடைய திருவருள் திரம்பிய தியமனத்தைச் சிசுவ லாவித்து மடமேற எழுந்தருளி அழகிய மணவாணனுடைய அருட பெருக்களுக்கு அத்மாத்ரம் உகந்து போத்தார். அக்காலத்திலே மாமுனிக ளின் அந்ரதிமவைபவம் தேசமெல்லாம் பரந்து திகழ, உடகம் திறைத்த புகழாசான மாமுனிகளின் திருவடி வாரதாசனில் பலத்தை களில் நின்றும் பலர்வந்து ஆர்சய்கது. ஸ்ரீமத் நாதரவகன ஆளவத் தார் எம்பெருமானார் முதலான பூருவாசாரியர்களை வேண்டியபெருத ருறைதீர் அவ்வாசாரியர்களிடமிருந் துவ்வலே, 3, 9 த் 24 கோலமாக வடிவெடுத்து வேலை தந்தருள்வதாக அறதயிட்டுக் குறாத்தந்திகளைய வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

திருமலையாமுவாச திருமண்டபம் அமைத்ததல்

மாமுனிகள், தம் மண்டபமடத்தில் 3, 9 ததியைய ஸ்வாசாரியரான திருவாய் மொழிப் பிள்ளையின் திருநாமத்தாலே காலகோப கூடமாக அமைத்தருளி, அதில், "முன்னவராம் தம் தாவர் மொழிகள் உள்ளப் பெற்றோரும்" என்று (ஆர்ந்தயில்) தாயே நாள்தொழெய்தபடி பூர்வா சாரிய தீவ்ய பூர்வாசாரிகளாக சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு பரவசனம் செயதருளி வந்தார். "அந் திருவாசாரியர் தயை தீவ்யத் தயைமடபே" என்று தொடங்கி எறும்பியப்பாவாழம் திசைவையிலே திது அநுகத்திக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை திருநாமத்தாலே திருமலையாமுவாசென்று அமைத்த திருமண்டபத்தாலே, பிள்ளை வேகாசாரியர் திருமாளிகையில் தின்றும் "தணஸ்யம் வசந்த மலர்" என்று விவகாண மான சிறப்புபெற்ற திருமண்டைக் கொண்டிரு காலகோப ஸ்தலத் திற்குக் காப்பிடுவித்து அவ்வித் ததை 3, 9 தல வாகமாதீவ எண்ணி வெடித்தருள்கிடுத்து முரகமுக்குக்கு அருருத்தானவழை அடி பணித்தவர்களுக்கு அருளிச்செய்யா தின்றுகொண்டு எண்ணிதையும் புகழோங்க வாழ்ந்து வந்தார்.

பட்டர்சிரான் ஜீயர் வந்து ஆர்சய்த்தல்

இப்படி நடந்து போருங்காலத்திலே 'கே விந்த நாயாப்பன்' என்று திருநாமமுடைய பட்டர்சிரான் ஜீயர் வந்து மாமுனிகளின்

திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து எம்பெருமானார் திறத்தில் எம்பார்போலே இறையுமகலதில்லாதே பாதச்சாயைபோலேயிருந்து பிரியாவடிமை செய்துவந்தார். அடியார்கட்குச் சேமனைப்பாக மாமுனிகள் அருளிச் செய்யும் அர்த்த விசேஷங்கள் அனைத்துலகும்பரவ, நாடோறும் பலபல மஹான்கள் வந்து திருவடி ஸம்பந்தம்பெற்று உபய விபூதியிலும் ஒத்தாரும் மிககாரும்ல்லாத மஹாசார்யர் இவரொருவரேயென்று அறுதியிட்டு அநுஸந்தித்துப் போந்தார்கள்.

கோவல்ல கந்தாடைபண்ணன் ஆச்ரயித்தல

கோயிலில் துன்புறு நுகர்வதில் ஒருவராக விளங்கிதின்ற கந்தாடையண்ணனுர் மாமுனிகளின் திருவடி ஸம்பந்தமே நமக்கு ஸர்வஸ்வம் என்று நிச்சயித்துப் பிட்டு நுமாண்டைய நியமனத்தை யும் பெற்று ஸம்பந்தம் வந்து பாதம்பலவும் திரிந்துழன்றேற்கு அங்கேயர் நிழலில்ல நீருநிலில்ல மனபாத சூலல்லால் மற்றோர் உயிர்ப் பிடம் நானெவருட காணக்கூறிலேவர் என்று அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே ஹே நற மட பைலே விழுந்து மாமுனிகளின் டரிபூர்ணமான திருவருளைப் பெற்று அமரம் உருங்கி அவரது திருவடித்தாமரை கலாசய டடங்க ஸேவததுக்காணிடு அங்கு கதைக்கு அந்தரங்கராயிருந்துவந்தார்.

வேடல அபபையை வரவழைத்தல

இப்படியிருக்கையில் மாயாவாதியான ஒரு பண்டிதன் வட தேசத்தில் நின்று அங்குவந்து, அவ்விடத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமருத்தியையும் முனிகளின் மஹிமைமையையும்கண்டு பொறுக்க மாட்டாத அஸுரப் பேசத்தாலே செருக்குமிக்கு அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அதிகேஷித்துக்கொண்டு, கௌராக்ஷ என்னை வென்று எடுத்தாந்தத்தை நிலை துதித்துக்கொள்ளீர் என்று சொல்லி ஒரு தூதுவனை மாமுனிகள் பக்கவில் வாவிட்டான் அந்த மாயாவாதி யானவன் முன்பு 'வேடல் அபபை' என்னும் ஸ்வாமியின் சிஷ்யரூப வைஷ்ணவேந்தமனாயிருந்து ஸஹவாஸ தோஷத்தாலே கெட்டு மாயிமதத்திற் புகுந்தவனாகலால் ஆருடபதிதனான அவன் முன்னே போய் நிற்கவும், திவ்யவகுத்தி ஸுதாஸ்ஸலாதத்தை விட்டுக் கருவிலே திருவிலாத அவனோடே வாதுசெய்யவும் விருமபாத மாமுனிகள் வாதூல

பிரதிவாதி யங்கரம் அண்ணனுடைய செய்தி

தீர்மானத்தின் படி நபனவரதாசாயஸ்வாமிபக்கிலே சிலகாலம் வேதாந்த சரணம்மாணனி 'பிரதிவாதி பங்கரம்' என்கிற விருத்தையும் பெற்று விக்கயாதராய் விளங்கி நின்ற அண்ணன், சிந்துகாலம் திருவேங்கடமலை யில் வாழ்ந்து அப்பணக்கத் தொண்டுபூண்டு அமுதமுண்ண வேளாறுமென்று கருதி அங்கே சென்று நடோதும் ஆகாச கங்கையி லிருந்து திருவாரதனத்துக்கும் திருமஞ்சனத்துக்கும் தீர்த்தம் கொணர்ந்து எட்டி வந்த கங்கையத்தின் ஊர்வியுந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கோயிலில் தீயும் மணவாள மாமுனிகளின் திருவிழாவுக்குப் போக வந்தார். அங்கே திருமலைக்கு எழுந்தருள, அண்ணன் அவரை மிகவும் உபசரித்துப் போக வந்தேனென முகவரனது கிளப்ப னாணி வைத்துத் தமது திருமாளிகையிலேயிருத்தி வார்த்தைகள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், அவர் மணவாள மாமுனி களின் அவைய விலேயேயுள்ளிருந்து வந்த அந்நகரச் செவிமடுத்த அண்ணன் மாம பத்தியுத்தராய், தன்னால் சொல்லிய சீமையே! என்று கோயிலுள் அந்த தீயும் மணவாளக்களச் சொல்லுமாறு வேண்டி அவருடைய எட்டியாங்கன் செய்துகொண்டே மறுபின் கோயிலில் ஆகாச கங்கைக்கு தத்தியம்போல் எழுந்தருளி தீயும் மணவாள மாமுனிகள் திறவேறாத திருவேங்கடமுடையார் திருவாரதனத்துக் காகத் தீர்த்தத்தைக் குடிபத்தில் பூரித்தெடுத்துக்கொண்டு திருமாளிகைக் கெடுத்தருளி மணவாள மாமுனிகளின் அவையத்தினுள் பரவா நின்றதாயிற்று திருமஞ்சன கங்கையத்தின் தீயும் மணவாள மாமுனிகளால் திருந்துகொண்டு பரிமா தால்பங்கரம் தீர்த்தத்தை ஸம்ஸ்கரிக்க உதவித்துக் கொண்டு நகரத்தில் திருவேங்கடமுடையார் ஸன்னிதிக் கருந்து அச்சம் தாக்க வரைத்தொடர்வதற்குத் திருவாரதன காலம் கருதுகொண்டே தமது கங்கையாள் விவரித்த திருப்பது தமது நக்கமும் தீர்த்தக் குடிமது தமது கெட்டும் என்று திருமணவாளக்கள அந்தத் தீர்த்தக் குடிமது தமது பரிமா ஸம்ஸ்கார மன்றைய பரிமா தாலாக வங்கி யெடுத்துக்கொண்டு சடக்கெனக் கோயிலுக்குப் போய்விட்டார்.

அவதானதால் தீயும் இப்படி அபசாரப்பட நேர்ந்ததே! என்று அண்ணன் அநுதவித்துக்கொண்டே பரிமா தால்பங்கரம்

பெருத்துக்கொண்டு மிகவும் விதைத்து வந்ததின்கூட எழுந்தருள்வதற்
குள்ளே திருவாராதனார் உபத்திபடுத்தி நடத்தினான் உந் தந்தது
அஞ்சி நஞ்சி வினயத்து னே மன்னிச் சென்று வினயம் பாரா
தாய்ப்புகளை அச்சகரித்திட் கொடுத்தான். இவ்வளவி வெளிபே
தற்கையில், அநுபந்தராயிரத்தாள்வரைத் தேர்நிலிக்கத் திருவள்ளு
கொண்ட திருவேங்கட பண்டையன் 'வாரீர் அண்ணனே' இவறு நீ
கொணர்ந்த தீர்த்தம் எம் போகயமாயிராதின்கூட இருந்தீர் என்
யோவார்ந்தகே இன்னதை தீர்த்தத்திட் குடியார் பரிசுறா விருந்தன
மாயிராதன்றது காணும்: உம் பண்டய சிறந்த பக்தித்தந்த உத்தரித்து,
இவ்வளவே தீர் வரத்தகக் கூ ளீரக்கீர் வன்று அச்சகரிகே உருளிக்
செய்ய, அத்த தீர்வ ஸந்திதியைக் கோர்வாரை அண்ணன் பரிசு
வினயிதராய் பரிசுறாதாய் மொன்று சேராதிருக்கவர் இவறு
திருமலைமால் இவ்வளவே திருவள்ளுமுகத்து கருளிக்கொய்க் காரண
மென்றே" என்று விளக்கித்து மணவாள மா முனிகள் உரை வாய்வாய்
களைச் செவியேற்றுக்கொண்டு இவறு இருந்த தீர்த்தம் பிறந்தோ
மாவையால் அத்த உத்தராராய் வரை அக்தரவாரை இருத்தா அதி
சபத்துக்கு அடியாக வேண்டுமென்று அறுதியிட்டு அது முதலாகவே
மா முனிகளை விதை செ வேளிக்கொய்க வேண்டுமென்று அஞ்ஞவையர்
அதிகரிக்கப்பெற்று இவர்க்கு அதுவே சித்தந்தயாயிரத்து வந்தார்.
இத்த மதோரத்தது வேசிக் கார் சென்றமையே திருவள்ளுமுகம் தீர்த்த
தீயமனம் பெற்றுக்கொண்டு, மணவாள மா முனிகள் திருவடிகளிலே
ஆர்வத்தது உபவதாக அவரு தின்றும் புறப்பட்டு வந்த கரத்திலே
பெருமான் கோயிலிலே வந்து சேர்ந்த மெருளாளர் த திருவடி
தொழுது ஒன்றிரண்டுநான் அங்கே தங்கிக் களித்திருக்கே

ஏற்கெனவே மா முனிகளின் திருமுத்தர் புறப்ப
மீதவண்ணவர்கள் மணவள்ளலே செஞ்ஞவையால் சென்று
சேர்ந்தார்கள். யாத்ருத்திகமாக அண்ணன் அவர் சென்ற எழுந்
தருளி யிருக்கிற செய்தியறிந்து செருத்தித்தி கண்டு அவரைக்
கண்டு ஸேலித்து மா முனிகளின் திருமுத்தர்தம் தந்தார்கள்.
அண்ணனும் அதனை ஆதரவடவ் பெற்றவாசித்தார். செருத்தித்தாவு
பாவராய் அத்த மீதவண்ணவர்களை வேங்கி கொண்டு வந்தார் இவறு
அடியேனுடைய பாவம் பரிசுறாதாய் மொன்று சேராதிருக்கவர் இவறு
தெருளாளர் விருத்தி திருமலையில் நின்றும் கொய்து தீர் வரைப்பட்டு

இங்கேற விடைகொண்ட அடியேனுக்கு இன்று இத்தத் திருவாரணத் திருமுகம் கிடைத்தகானது * வேளாந்தரது செயதன்ன கோலநீயன் * விதவாய்க்கின்ற வாய்க்குங்கண்டி * பாடுந் தவமுடையேன் * இப்பாதி அதுவந்தானங்களைச் சொல்கின்றது; மாமுனிகளின் தீர்மேறதுக விஷயிகாரத்திற்கு இலக்காகப்பெற்ற அடியேனுக்கு ஆறும் நிகரீடில்; தல்லது; நெடுந்தாரம் வந்த நீயகன் பேர வாய்தத்தோளாதலால் சீறிது இங்கே விசர்மித்தல் நன்று; பேரருளாளனுடைய தியமனம் பெற்றுப் புறப்படுவோம்' என்று சொல்லி அவர்களை மிக உபசரித்து விசர்மிக்கச் செய்தனர்.

அண்ணன் மறுநாள் காலையில் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பேரருளாளனைத் திருவடி தொழுது தியமனம் பெற்றுக்கொண்டு அன்றை ஸகுருமடாப்ப புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே திருவரங்கம் பெரியக்காய்க்கைச்சொறு கட்டி தீயாதுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டு மாமுனிகளின் திருவடிவாரத்திற் சென்று சேர்ந்தார். தைய்தாடு காலப்போல் ஆர்வம் பெருக வந்துசேர்ந்து வேரற்ற மரம் போலே வழுந்து மூத்த நக்கமாட்டாமே முசுத்துக்கிடக்க, மாமுனிகள் வாரியெடுத்தனைத்து யோக்கேஷம் விசாரணை செய்தருளிப் போரவும் உபலாளித்தார்.

அப்போது திருவாய்மொழி ஈடு முப்பத்தாருயிர்ப்படியில் * ஒன்றுந்தேவு ப்ரவேசம் காலக்ஷேபம் நடந்துகொண்டிருந்த ஸமயமாத லால் மாமுனிகள் தம்முடைய ஸகல சாஸ்த்ர ப்ராவீனையமும் செய்வி தாக வளங்க கங்காப்ரவாஹம்போல உபந்யஸித்தருளக் கேட்ட அண்ணன் "ஆழ்வார்கள் பதினமரும் ஸ்ரீமத் தாயா முநயதிவராதிக ளான ஆசார்யர்களைவரும் ஒருங்கேதிரண்டு அவதர்த்தபடியே இது!" என்று அழகியிட்டு உபந்யாசக் குணம் விதுந்யாசம் என்கிற கணக்கிலே வாயாபத்துதித்து எழுந்து கொண்டனிட்டு "அடியேனையும் ஆட்கொண்ட ருளவேஹும் என்று வகைப்பிப் பிரார்த்திக்க, அதற்கு மாமுனிகள் சாடுக்தியாக * நீர் பரதிவாதி யங்கார்; நாம் ஸாது; எங்களைக் கூடுவது? " என்று புனிமுதவலோட்டயருளிச்செய்ய, உடனே அண்ணன் ஐயோ வென்று அலகத்து கொண்டன் ஸமாப்பிடுத்து, * ப்ரவித்தா பர்கோஷுடஷு ப்ரவாதி ப்ரவங்கா; சூகஷணயாதம் கோஷுடஷு தத்தாம இதி வீக்குதா; * என்று விண்ணப்பம் செய்து, 'இத் திருவடி ஸமபத்தமல்லது பானியே னுக்கு உயவபாயம் மறக்குளறல்லை' என்று கண்ணீர் பெருக நின்று

ப்ரார்த்திக்க, மாமுனிகளும் இவருடைய ஆத்மகுண ஸம்பத்திக்கு அதிசயித்து இவருடைய ப்ரார்த்தனைக்குத் திருவுள்ள முகந்து ஸ்கந்தம்பரான விவிகதாபஞ்ச ஸமஸ்காரங்களைப் பரஸுத்தித்தருளி, ஸ்வைஷணவதாஸன் என்று வலஷணமான தாஸிய நாமத்தையும் ப்ரசாரப்படுத்தி மாருள அண்ணன் கருதார்க்காய்,

“பேரதச்சிஷ்ணு பரிசுரபரிபுதுக்கனித்த
தீதக்காணத்த நீதேனோ டிச சிரந்தடியேன்
ஏதத்தையாற்ற மாணவானியாக யினிமைதரும்
பாதக்கமலங்கள் கண்டி னெனகது: பாரிமனேய”

என்று விண்ணப்பங்கொடுத்து இப்பாசுரத்தையே முதலாகக்கொண்ட அமலனாதிபிரான் என்கிற சேடத்தகத்தை வஜ்ரம் நித்து அன்றுமுதல் மாமுனிகளின் திருவடிகட்கு அந்த வஜ்ராய வித்தித்து ஸகல தீயப் ப்ரபந்த சமஸ்ய வ்யாக்ஷயங்களுக்கும் அதிகரித்துக்கொண்டு க்ருகார்த்தராயிருந்தார்.

மாமுனிகளின் திவ்ய தேசயாதநிறை

ஆழ்வாதிருநகரி முதலான திவ்யதேசங்களேற வெழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் செய்து வரவேண்டுமென்று அநிதேவசங்கொண்ட மணவாள மாமுனிகள் நமபெருமான் தருவடி களிலே நயமனம்பெற்றுப் புறப்படடுப் பயணகதியிலே ஆழ்வார் துத்தகாயிற சென்று சேர்ந்து அங்கே சிலகாலம் எழுந்தருளிய நிறுது அடிணித்தார்க்கு அருமபெரும பொருள்களை அருளிச்செய்துவிட்டான். வாழ்க்காலளவிலே, ஆசார்ய ஹனுதபத்தில் “ஜ்ஞாந சதுத்திகளில் மேலேயானே ஆந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்” என்கிற கண்ணக்கு ஸ்வரஸமான பொருள் தெளியப் பறவேண்டுமென்று ஆசார்யர் “உ. திருநாராயணபுரத்திலே ‘ஜநந்யாசார்யர்’ என்று ப்ரணிகதரான ஆசார்யர் ஸ்வாமி பகவல்லே கேட்டால் நமக்கு தெளிவல்லா என்று சம்பிரியர் சொல்லுகக்கேட்டு அவ்விடத்தேற வெழுந்தருள்வதாக மனோரத்தி நந்தார்.

திருநாராயணபுரத்து ஆபபகவலிலே அர்த்தம் கேட்டது

அவ்வளவிலே அந்த ஜநந்யாசார்யர் மாமுனிகளின் ப்ரபல விசேஷங்களைப் பரக்கக் கேட்டிருந்தவராகையாலே கோயிலிலே சென்று மாமுனிகளை ஸ்ரீதித்து வருவோமென்று புறப்படடு ஆழ்வார்

திருநகரியிலே மாமுனிகள் எழுந்தருளியிருக்கிரு ரென்பதறிந்து அங்கு வர எழுந்தருள, அப்போதே இவரை ஸேவப்பதமாக மாமுனி களும் திருநாராயணபுரம் நோக்கிப் புறப்பட்டு ஸ்வல்பதூரம் எழுந் தருளியாயிருக்க, இடையிலே திருவர்க்கும யாத்ருச்சிகஸங்கதியுண்டாக, மாமுனிகளும் ஆய்பக்கலிலே தம் மனைய மதோரதத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து ஆசார்ய ஹருதபத்தின் அந்த வச்சேஷங்களைக் கேட்டு உவந்தார். அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான வைதுஷ்ய விச்சேஷத்தைக் கண்டு வ்ஸமயஸ்திம்தரான ஜநந்யாசார்யர்

‘பூதும அத்துத்த புன்னியனே? பூங்கரூம்
தந்தர மீபுமபபன தான்கெனே?—துது
யநந நெடு மனை மனவான மாமுனியன்
வந்தையின முவிலும யார்?’

என்கிற கருணை பாராட்டி மனளிச்செய்து மாமுனிகளை விலகுகளுவதார வ்யக்தி வச்சேஷமாக எவரும பரஸித்தப்படுகதிப் போத்தார்

மாமுனிகளின் மடத்தில் தீக்கொளுவுதலும்
மாமுனிகளின் பரபாவபரகாசமும்

மாமுனிகள் ஆகவாம் திருக்கருநகரில் அகமகியும் தொண்டி வாழ அட்புதமாக பரஸித்தம் செய்து கொடுத்தார் கொண்டு அபரிமித சிஷ்யஸம் பதத்தபுடனே வாழத்தரு வரகாலத்தில் இப்பெருமையைச் சிறிதும் பொறுக்கக்கூடாத ஆசார்ய புருஷாகா சிவர் ஆஸாரமான துராலோசனாவயர் செய்து மாமுனிக் எழுந்தருளியிருக்கிற ஓலை மச்சான மடத்திலே நடுநிசியில் தீக்கொளுவினார்கள். அப்போது மாமுனிகள் தமமுடைய பரபாவத்தால் அவ்வழல் தட்டாதபடி திருவனந்தாழ்வ. ன் வடிவெடுத்து வளரிபேற மடம் வேகிறபடியைக் கண்டு சோகத்தருகரே முதல்கள் தள்ளல் வந்து புருந்து திற்க அந்த அட்புத சிஷ்யஸம் முதல்களெல்ல நம் அறந்து வயத்து உகத்திருந் தார்கள்.

இங்ஙனே சிலத்தோவிகள் மடத்திலே தீக்கொளுவினார்கள என்கிற செய்தியை அரசன் கேள்வியப்பட்டு விசாரணைசெய்து அவர்களைபெல்லாம் தண்டிக்க நினைத்திருக்கிற வளனிலே, மமாத்ரி மடத்தி லுள்ளவன் தவய் தந்தவா. தரபாதின தவயா தந்தவா பவந்த

மஜாத் கருதா எய்யப கொடி கருதா இப்பாதி ஸ்ரீவரத்தின அநவ
தம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டும் கேட்பார் மனங்கரைப வணரத்துக்
கொண்டும் போருத்த நாம் துத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை தண்டனைக்கொ
டியாக்கொது: என்று துடித்து மாமுனிகள் அவர்கள் குற்றமற்றவர்க
ளென்றும் தண்டிக்கத் தகாதவர்களென்றும் அரசனுக்கு அறிவித்து
அவர்களைக் காதலுள்ளவருடையதென அவர்கள் திரிபத்திலும் விசேஷ
உடரணும் செய்துள்ள அவர்களும் திருவடி பணிந்து உபத்துபொமாறு
திருவுள்ள முவந்தருளி னார். காரத்தாழ்வானிலும் விசேஷ இம்மறா
குணத்தைக்கண்டு அப்பொருட் காலன்பந்தார்கள்

திருக்குருகூர் முதலானவிடங்களில திருபணிகள் செய்வித்தல்

அந்த நாட்டுக்கு அதிபதியாயிருப்பவனாக உறாப்படி மாமுனி
களின் கவியவாதிசயங்களை யெல்லாம் கேட்கும் கொண்டும் மிகவும்
கடுபாடுற்றத் திருவடிகளிலே வந்து ஸரநம்பனாய் விசேஷித்திருந்து,
ஸ்ரீ சடகோபதாஸன் என்று நாமமிடப்பட்டற்று, அருளிச்செய்யும் நல்
வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, அடிப்பாறுக்கு விசுவாசமு
ருபமான கைங்கரியங்களை திரிபத்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து,
அவ்வனமேதியமைய பொற்றுப் பொலிந்துதிருந்திருப்ப திருவுள்ளத்துக்கும்
நம்மபூவார் திருவுள்ளத்தக்கும் உபாபாய பல உ திருமண்டபத்
திருப்பணிகளை நடத்திவைத்தான் காளமேகன் திருமண்டபம் அழகிய
மணவாளன் திருமண்டபம் என வழங்கப்பெற்றும்கூட திருமண்டபங்க
ளெல்லாம் அவ்வரசனுடைய திருப்பணிகளென்றே இவ்வனமே திருக்
குறுக்குடியிலும் திருவேங்கட முண்டபம் என விசேஷ பரம்பாகவதனை
விசேஷ உடரணுத்தற்கு இலக்காகியருளி அருளிக்கொண்டு அவகே
பல திருப்பணிகள் செயலத்து மற்றமுள்ள பாண்டி நாட்டுத் திருபதி
களிலும் இவ்வனே சிலகாலம் வாழ்ந்தருந்து ஆயக்காலது துரோகிகளைக்
கற்பித்தருளித் திருப்பணிகளும் தீதய மங்களாசாஸனமும் குறைபற
தடக்குமாறு செய்தருளினார்.

மாமுனிகள் திருவரங்கம் சென்று சோதல்

இவ்வனம் பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளோறும் வாழ்ந்து
ஆயக்காலது அடிபணிந்தார்க்கு அந்த விசேஷங்களைப் பரலாதித்தருளி,

கைவாயத்திற்குக் கடல்களையும் கடாவித்தருளி அத்தலத்தெம்
பெருமான்வருக்குச் சீரும் சிறுபுகழ் நடைத்தோங்கும்படி செய்தருளி
விழுநிலையிற் தீயவர்க்கு மீட்டாறியித்தாய் உள்கிற மயங்கா
சாஸனத்தை அதிரடிப்பித்து உரங்கத் தாவினனையான் கோலமாமணி
யாரழம் முத்தக்காமழம் முடிவில்தோ ரெழில் நீலமேனியின்
மேலைமைய தெடுங்கலாந் ஸட்டுப் பிசித்திருக்ககிலாமையினாலே
வினர்த்த திருவரங்கம் பெரியகோயிலேற வந்து சேர்த்தாராயிற்று.

எறுமாயியப் பா வந்து பணிதம்

திருக்கயிலைக்கு அருகிலுள்ள எறும்பிபென்னும் அக்ரணாரத்திலே
தோன்ற எறுமாய் பா என்று பரஸித்தராய் விதவாணயிருத்த தேவ
ராஜசாயி கோயில் தய பொருமான ஸேவிகை விடைகொண்டு
அங்க அண்ணன் திருமாளிகையில் தங்கியிருக்கையில் அவ்வண்ண
னோடுகூட பா மிகளின் காலசேஷ கோஷ்டியிலும் அந்விதிக்கப்
பாடியும் பொருள் அடப்பாது மாழனிகளின் ஸர்வதோழகமான
பாலுநா விசேஷத்தைக் கண்டு களித்தும் அவர் திருவடிகளில்
ஆசிரியக்க பாக்யாபிபாகம் விளையாமையாலே மாழனிகள்குபாடே தீர்த்த
பரஸாதங்கனும் பெருமகன் தமமுடைய ஓருக்குத் திருப்பிவிட்டார்.

அங்கே தித்தகரிமாறுஷ்டானங்களை திறைவேற்றிக்கொண்டு
பெருமாளுக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப்பண்ணப் புகுத்து தம்
திருவாராதனமான சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸன்னிதியிலே தெண்டன்
ஸம்ப்பதது உகேஷகம்பாஷாபாஜி 110! என்று அநுஸந்தித்துக்
கொண்டே மேயிலாழ்வார் திருக்காப்பு நீக்கப்புகத் திருக்காப்பு திறக்கப்
பெற்றதெனில்; பின்பு பலவாறு உரையங்கள் செய்து பார்த்தும் ஒருபடி
யாலும் திறக்கப்படுகாணாமையாலே பரம துக்க மயங்குலராய் அழுது
செய்யாமலே 'திரு என்ன உபசார பலனோ! என்று மனம் நொந்து
மூசித்துக்கிடந்தார். அன்றிரவில் அவருடைய கனலில் சக்ரவர்த்தி
திருமகன் ஸேவைதத்தருளி "தமக்கு ஆரூபிராய் உலகுக்கு ஓருயிரான
மணவாளமாழனிகளின் திருவடிகளிலே ஆசிரியாதே மீண்டு வந்தாரா
கையாலே உலகு தாம் கதவதிறத்திலேயும்; திருவானந்தாழ்வான்குளே
அவராக வந்து அவதரித்தமை அந்நீராக; அவர் திருவடிகளில்
பெற்று ஆசிரியித்தத் துய்க்கப்பெற்று வந்தாலன்றி உமது கையால்
தாம் திருவாராதனம் கொணக்கடவோமல்லோம்; சடக்கொணப்போக!"

என்று நியமித்தருள, அப்பாவும் துயிலெழுந்து விஸிதராய் இவ்வதிசயத்தை அன்பர்களுக்கு அறிவித்து அப்போதே புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே நம்பெருமாள் ஸன்னிதி சென்று சேர்த்தார்.

அப்போது மணவாள மா முனிகள், ஸன்னிதிக்குச் சென்று மங்களா சாஸனம் செய்தருளப் புறப்படும் அவஸரமாயிருந்தது அப்பாவும் அவ்விடத்திலே மா முனிகளைத் திருவடி தொழுது அவருடைய விசேஷகடாசைத்திற்குப் பாத்திரத்தாகக் காய்மணம் தம்புலைய இல்லத்தில் நடத்த செய்திகளை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து வேரற்ற மரம் போலே திருவடிகளிலே விழுந்து மாராத ணாமணம் செய்துகொண்டு 'இனி அடிபேனுக்கு இத்திருவடி நிழலொழியப் புகலிடம் வேண்டுந்றில்லை: உதெறிகா'டி நீக்கப் பாராதே அத்காணிச் சேவகத்திற்கு ஆட்படுத்திக் கொண்ட நளவேணு' என்று நிகவா பிரபலித்தது மா முனிகளின் நிரவக்ரஹமான அநுக்ரஹத்தைப் பெற்றுத் திருவிடச்சிறையும் பெற்று, அன்று தொடங்கி எகலார்ததங்களும சிஷைக்கப்பெற்றுக் கிருதார்த்தரானார்.

இவர் பசமபக்தி பரிவாஹருமாக மணவாள மா முனிகள் விஷயமான கால்யநாடக சம்பூ ஸ்தோத்தரங்கள் முதலியன பலவும் மணித்தார் நாளடைவில் இங்ஙனே பலபல மஹான்கள் அடிபணித்து அரியாதன வறிவிக்கப்பெற்று கிருதார்த்தராய் உஜ்ஜீவித்துப் போருவார்களாயிருந்தனர்.

அரங்கேசன் திருமுன்பே ஈடு அருளிச் செய்தல்

மணவாள மா முனிகள் இங்ஙனம் அபிரதினாவரம் பொலிய சிஷ்ய ஸம்பத்துடனே வாழ்த்துந்நங் காலத்திலே ஓந்நாள பரீங்க நாதன் மா முனிகளுக்கு அருளப் படிட்டு ஜீயாரே! நான் முதலாக தமமுடைய பெரிய திருமண்டபத்திலே நம்முடைய தருவாய் மொழியை ஈடு முப்பத்தாருயிரம் முதலான வயாக்கியானங்களுடனே ப்ரவசனம் செய்து றோரே என்று நியமனம் ஸாதக்க, மா முனிகள் மஹாபரஸாதமென்று உகத்து அடியடியே மறுநாள் தொடங்கி, 'கங்கா ப்ரவாஹமோ? அல்லது கங்கையே புனிதமாய் காணப்பெருக்கோ?' என்னலாம்படியாக மிக அற்புதமாயத் தமமுடைய விசதவாச்சிகா மணித்வத்தை நன்கு நினைநாட்டிக்கொண்டு பரவசனம் செய்தருளத் தொடங்கினார்.

அப்போது பொருமா ளும் காச்சிமாருடனே கூட திவ்ய எம்மறா ஸனத்திலமர்ந்து, அச்சேர்த்தியை அனுபவிக்கிற அயர்வறுமமரர்களான திருவனந்தாமுவான், பெரியதிருவடி, ஸ்ரீ ஸேனாபதிடாழ்வானை நிகழ ஸரீரகனோடும், வைகக்கத்து முனிவரான நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்கள் பதினமரோடும் அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியா ரோடுங் கூடப் பேரோலக்கமாக விருந்து "ரங்க மதனரமேகமேனம் அச்சு னோத்" என்னும்படியே ஒரு ஸம்வத்ஸரமளவும் ப்ரஹ்மோத்ஸவாதி கஞ்ஞாபட ஸகலோத்ஸவங்களையும் திறத்தித் திருச்செவ்வார்த்தும்படி யாயிற்று.

இங்ஙனம் ஒரு ஸம்வத்ஸரகாலம் இடைபூரென்றுமினிதி இனிதாக நடைபெற்றுக் காலகோடிப் பதிகக்கடியாளுந் நாளொன்று நேர்த்தது என்று அழகியமணவாளன் திருவுள்ளத்திலே ஒரு தோற்றம் பிறந்தது அதாவது 'நம் விபலாவதாரங்களிலே சில பெரியார்களிடத்தில் பணித்திருக்கப்பெற்றும் அங்கே ஆசார்ய குண பூர்த்தி யில்லாமையாலே தெஞ்சு குறையுற்றுத் தனம்பியேகிடக்க நேர்ந்தது, அக்குறையெல்லாம் நீர இப்போது இந்த ஸதாசார்யப் பேறு நமக்கு வாயத்தது மஹத்தான னசேஷமே; இங்ஙனம் நமக்கு நேர்ந்த மஹாபாக்யம் நீநீதிகாலம் இந்நிலவுலகத்தில் நிலவும்படி இந்த ஸதாசார்ய விஷயத்திலே ஒரு கிஞ்சித்தகாரம் செய்யப்பெற்றேருமாக லேணும்; இந்த ஆசார்ய சிகாமணிக்கு ஒரு சிறந்த தனியனிட்டு அனாதத் திருவோலக்கத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து அதுதனக்கு உலகம் நிறைந்த புகழுண்டாயம்படி செய்வோம்' என்கிற திருவுள்ளம் உண்டாயிற்று.

வஸ்துத: * || த்ரம் அபகவிச்சேத: * இத்யாதீ ப்ரமாண கதியீன் படி தனியன் அனுஸந்தித்தை சிஷ்ய கருத்யவகஸித் கலைபானதானக யாலும் ஸ்ரீரங்கநாதன் மாழனிதன்பாடே தான் வஹித்த சிஷ்யபா வத்தைத் தேசமெல்லாமறிபச்செய்ய விரும்புடையாலும் இங்ஙனே திருவுள்ளம் தோன்றியது சாஸ்ப்பெயருந்தும்.

ஸ்ரீசைலேசத திருமந்திரம திருவவதரித்தல்

அன்றைக் காலகோடிப் கோஷ்டியில் "அவாவிலத்தாதி யிப்பத் தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே" என்னுமளவாக வியாக்கியானத்தை

திவ்வறித்தருளி, மேலே சீரும் சிறப்பும் தடைபெறுத்த வேண்டிய
அவஸரம் ப்ராப்தமாகையில்

[அழகிய மணவாளன் நான்கு பிள்ளை வாய்க்க அங்ககருமயான
கோமையுண்டு கண்டவகமாகக் கோடிபுகழியிலே வந்து, அவர்கள்
விடைகளைதரும் எகியம் ஸ்ரீராம முத்த வகம்பி தீதறு]

• துரைசை நயவாத்தம் தபக்தயாதி கருணைம, வத்தர் பாவனம் வத்த
மயஜாபாதம் மூதம் • என்கிற தனியனை விண்ணப த்தெய்த மறைபு
இவ்வதிசுடத்தை நோக்கி அனைவரும் வியத்தனர்.

இவ்வனம் நெய்வலாக்காகத் திருவவதரித்ததாய்ச் சிறந்த மந்திர
மேன்று போற்றப்படுமதான இத்தனியனை பகவதாஜ்ஞாபின்படி
சிஷ்யவர்க்கங்கள் பட்டேசலை கொண்டு மந்திர காப்பு சாத்தி
• அரவணத்துயிலும் கடல்திறக்கடவுளெந்தையின் திருவடிவாரத்திலே
ஸமர்ப்பித்தெடுத்துத் தட்டியை வைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி
னார்கள். வேதத்திற்குப் ப்ரணவம்போலே த்ரானிடவேதாநுஸந்தானத்
திற்கு இத்திருமந்திரம் முதலும் முடிவுமாகக் கடவதென்று பெரும
னாடைய நயமனமும் பாங்காக வாய்த்தது.

பின்பு சிஷ்யர்களால் • வாழி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால்
வாமும் • என்று தெட்டச் சி வாழித்திருநாமம் அரங்கநாத னானியின்படி
பணிக்கப்பட்டு, அதனை யாதுஸந்திதகே எங்கும் அருளிச்செயல்
ஸேவை தலைக்கட்டுகெவன்று நியமனமும் அவதரித்ததாயிற்று.

பிறகு மாமுனிகளை அழகியமணவாளன் அருகிலுமுத்து
அநவதிகமான சிறப்புகளைத் தந்தருளி, கோயிலோத்துக்கொத்தும்
ஸகல வரிசைகளுடனும் திருவிதி வலமாக (மாமுனிகளை) மடத்திலே
எழுந்தருளப் பண்ணுவித்து • க்ருதக்ருத்யஸ் ததா தாமா விஜ்வர
ப்ரமுமோத ஹ • என்கிற கணக்கிலே உள்ளம் பூரித்துத் துார்த்தனாய்
விளங்கினன்.

மாமுனிகள் திவ்யஸூரிகளானருளிக் செய்தல்

வற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசார்ய சிவமஸூக்திகளை
ப்ரவசனம் செய்தருள்வதிலேயே மிகுந்த அநிதிலைசமுடையான
மாமுனிகள் ஸ்வதந்திரமாகச் சில க்ருதங்கள் இட்டருளத் திருவுள்ள
முடைபாவரக்வரையாளும், இவ்வல்கின் டாக்ய பரிபாக மடியாக
சிஷ்யர்களின் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கியும் பகவத் நயமனத்தை முன்னிட

இம் தேனே பாடே கன்னலே உழத்தெயான லு திவ்யகர்த்தவகனையும் அருளிச்செய்த நஞ்ரப்படியாயிற்று.

அவற்றின் விவரணம் வகுமாறு:—இன்ன லோகாச்சார்யரருளிச் செய்த சஹஸ்ரயங்களில் ஸ்ரீவரதபூஷணம், தத்வாத்யம், மூழுக்கூப்படி எய்க்த மூன்று சஹஸ்ரயகர்த்தங்கள் மிகச் சிறந்தவை என்ற பரதானம் கருமாகையால் அம்மூன்றுக்கும் விபாக்கியானம் இட்டருளினார்.

இன்ன லோகாச்சார்யருடைய திருத்தம்விவரண அழகிய மண வானப்பெருமான் எவ்வளவு அருளிச்செய்த ஆச்சார்ய ஹ்ருதயமென்னும் சஹஸ்ர சதனத்திற்கு விபாக்கியானம் இட்டருளினார்.

விவரணச்சான் இன்ன தாலாயுத்திரகம் ஸ்ரீத்தியாக விபாக்கி யானம் அருளிச் செய்திருத்தும் அதில் விபாழ்வுரை திருமொழி முதற் பாகம் தொடங்கி "எனக்குத் தூய்மையிடைமையினாலே மாதாவுள்ளே" (1-1-1) வரையிலுள்ளும் விபாக்கியானம் கரையாறுத்து இரையாகி தாலாயுத்திரகம் விட்டடியாலே அங்ஙனவுக்குத் தாம் விபாக்கி யானம் இட்டருளினார். அந்த விபாக்கியானத்தை நாயனர்கள் ஸேவதற் "அந்தோ! தாலாயுத் விபாக்கியானமுட கரையாறுத்து இரையாகி விருத்தால் தலமாயிருக்கே; இங்ஙனே தேனும் பாலமழது மன்ன விபாக்கியானத்தை மாழனிள்ள ஸ்ரீத்தியாக இட்டருளும்படியான பாக்கியம் லேத்திக்குக்கே என்ன பாஸ்யம் விபக்து மலத்து பேரித் கொண்டு எங்கள் இராமாநச ஸுமரந்தாதிக்கு உரைசெய்தருளினார்.

அருளானப்பெருமான் எவ்வளவு அருளினார் அருளிச்செய்த ஆனந்தரப் பிரமேயசாரங்களுக்குப் பரமான யோஷுதை செய்தருளினார் கதைக்குத் தாத் தியதிமென்றிருந் விபாக்கியானம் இட்டருளினார். கருமுயாத்

தயத்திராவணம், யத்தகம், கைதகம், தத்தபர்ய தப மெனென்று விபாக்கியானம் இட்டருளி" எனமுன்வது சில ஆண்டுகடையாக வந்து சமுத்தான அக்கக்ஷத்தல் தேவநாகையால் மாமுனிவருளிச் செய்ததாக ஒரு விபாக்கி யானம் அகரேட்டாயிருக்கிறது. இந்த விபாக்கியானம் மாமுனிகளருளிச்செய்தது தாமென்று அதில் விரிவான குறிக்கையா. அசாமதாச்சார்ய பாதாகம் வெளிப்பிட்டு பட்டியாதிவது திருநாஸர் அனதபயம் ஞாயந்திரி செயதகாலத்தில் அது மாமுனிகளருளிச் செய்ததாய்க் கற்று மாமுனிகளுக்குத் தீர்ப்பு உவரண அபிராம வரணாச்சார்ய தப மெனென்று பணிக்கப்பட்டதென்றும் தென்றும். அதித்தரிய யான விஷயத்தில் தீர்ப்பாயிர்ப அடிபென் திரிணயித்துக்கூற அதற்குறி மாமுனிகளருளிச்செய்த கதை தத்தபர்யதயம் இப்போது கிடைக்கவில்லை வெள்க.

தாறுவிரப்படி கீழ்த் தாமருளிச்செய்த ஈறஸ்ய வ்யாக்ஷியானங்
களுக்கம் பி, மாணத. ௨௨ குள் ஸகக்ரதரித்த நுளினர். திருவாராதன
ப்ரயோகமென்று திருவாய்மலர்ந்த நுளினர். உபதேசரத்தினமாகிய
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்தி என ஆற்று தமிழ்ப் பரபந்தங்க
ளருளிச்செய்தார். தேவராஜ உபங்களமுட யதிராஜ விம்சதியு
மருளிச்செய்தனார் கீழ் திருநெல்விட்டம் என்றும் ஸ்ரீஸூக்தி
விஞ்சையங்களுண்டாகிய கண்கொளவது.

மாழனிகள் ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமை

உலகில் ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச் செய்வார்கள் பல ஆசார்யர்களு
முண்டு எனினும் மணவாள மாழனிகளின் தவய ஸ்ரீஸூக்திகளின்
மாதூர்யமே அப்படியே அத்தொடரியும், சம்புஷ்டியும் அதிதர
ஸாதாரணமாகவேயுட்கும் ஒழியும் கீத்கப்பதே கீழ்த் தாற்பெயிர்
மூர்யதே எனினுமபடி யண்டித்த வியாக்ஷியானம் மாழனிகளுடையதே
யாம். வேறுபெற்ற ஆசிரியரும் துன்பமே வ்யாக்ஷியானம் அமைக்கக்
கற்றினர் என்றால் துது அதிசயமே உத்யயமாகுது. பலமதாந்தரங்களைக்
கண்டித்து எழுதினாங்குள ஒரொருவரைய மனமுமே நோகாதபடிக்கும்
வ்யாத் தூஷண ஈறாஸ்யகவாத சிறதும் புகவடாதபடிக்கும், எத்த
துட்குதையெடுத்தாலும் சாஸ்திரார்த்தமே கைகொள் கனியாமபடிக்கும்
'ஸகல சாஸ்திர ஸாகர பரமகதி துவரோருவமர் என்று திண்ணமாக
என்னும்படிக்கும், அநந்ஸயம் க்ஷிணபந்தமயம், மயங்கவைத்தல்
முதலிய தோஷங்களுக்கார் சிறதும் துட்கில்லாதபடிக்கும் ஸ்ரீஸூக்திக
ளருளிச்செய்தவர் மாழனிகளாருவரையாவர் ஸூத்ரமேபேன்ற
ஸ்ரீ லோகாசார்ய தவயமே உத்தகளுக்க அவதாரிகையிடுகிற அழகும்
மூலத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்த வலகர்யும், ஆவனவகு அர்த்தங்
களைப் பிணைக்கித்து நிகழ்த்துந் திற அற்புதமும் உள்ளுந்தோறு
மெனினென்க வியாய்மே தாக்கூர.

வஸ்துதே துவளாசிவ நூல் ஸ்ரீஸூக்திகளை வேலித்த இன்பு
இன்னொரு வாக்ஷ வாயை வைத்தால் கைத்தொழிதே உலகத் தாபபே
மதுகாந்தே தந்தை இந் திஷ்டே என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திக்கு
வருத்தமாகச் செய்குமே உற என்ன முண்டாகுதேபென்று
வேறில்லை. பல சொல்லியும், உறையோருடைய தூக்களைக் காணும்
போது அவரவர்களுடைய குணத்தை அளவிட்டு அறியும்படியாக

ஷுள்ளது: மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களை ஸேஷிக்கு மளவில், திருவடிகளில் பெருமானருளிச் செய்த திருவாக்கே திரிவாக்கு வருகின்றது, *நாந்ருக் வேதவிநீதஸ்ய நாயஜுர் வேத ஞாரிணா:*, நாஸாமவேதவிதுஷா: சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதம், நூநம வயாகரணம் க்ருத்ஸநம் அநேந பஹுதாச்ச்ருதம், பஹுஸ்யஹரதானேந ந கிஞ்சிதபசப்திதம்* இத்யாதி வால்யீகி வாக்கும், *இல்லாத வுலகத் தெங்கு மீங்கிவணிகைகள் கூரக், கல்லாத கலையும் வேதக்கடலுமே பென்னுங் காட்சி, சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே ஆர் கொளிச் சொல்லில் வல்லான்? வில்லார் தோளினைய வீரீ விரிஞ்சனோ விடை வலானோ? என்ற கம்பர் வாக்கும் உண்மையில் மாமுனிகள் ஷஷயத்தி லேதான் பொருந்தக் காணலாமென்பது அநுஸூயுக்களின் அநுவத்ய எரித்தாந்தம்.

அஷ்டதிக் கஜ சிஷ்யவர்க்கம்

மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே பல்லாயிரவர் ஆச்ரயித்து உய்ந் தார்களுள்ளும் ப்ரதாந பரிகணிதர்களான சிஷ்யர்கள் அஷ்டதிக் கஜங்களென்று ப்ரஸித்தர்

வானமாமலை ஜீயர்
பட்டச்சிரான் ஜீயர்
திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜீயர்
கோயிலண்ணன்

பிரதிவாதிபயங்கர மண்ணன்
எறும்பியப்பா
அப்பள்ளி
அப்பள்ளார்

என்று மூன்று ஜீயர்களும், ஐந்து க்ருஹஸ்தர்களும்

வைபவ நிகமநம

எமபெருமானார் வைபவமபோலே மாமுனிகளின் வைபவமும் மாகடல் போன்றதே; பக்தர்கள் அநுஸந்திக்க இவ்வளவே போது மென்று ஸம்க்ஷேபித்தபடி. "அடியார்கள் வாழ அரங்கநகர் வாழச் சடகோபன் தண்டமிழ் நூல் வாழக் கடல்குழந்த மன்னுலகம் வாழ மணவாளமாமுனியே! இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்" என்று அந்தாள் தொடங்கிக் காருள்ளளவும் கடல் நீருள்ளளவும் வேதமுள்ளளவும் வேதகீதனுள்ளளவும் முச்சந்தியும் மூலமும் வாழ்த்தியே நிற்கும்படி யான வாப்பி விளைந்திருக்கையினால் இவ்வாசிரியரின் பரமபத யாத்ரா வருத்தாந்தம் முதலியவற்றை எழுதாது நிறுத்திக்கொண்டபடி.

மாமுனிகள் இவ்விபூதியிலேயே நித்ய ஸ்ரீநித்ய மங்களமாக ஸேவை ஸாதிப்பதான சூத்யவஸாயம் அடியேனுக்குத் திண்ணம் பெற்றுள்ளது.

தம்மாழ்வார் தம்முடைய பெருமையை * துவளில் மாமணி மாடம் * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் * முதலான திருவாய்மொழிகளில் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டவாறுபோல, மாமுனிகளும் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசரத்தினால் தமது பெருமைகளைத் தாமே அருளிச் செய்மடிபடியாயிற்று. எதற்காக? நம்போவ்வார் அநுதினமும அதுஸந் தித்து உய்வதற்காக; அந்தப் பாசரமே பக்தர் களுக்கு நித்யாநுஸந்தேய மாகக் கடவது; அதாவது:—

“தென்னங்கல் கீரகுஞ்சிலக்காகப் பெற்றேம்
தேவனுரை திருப்பதியே யிருப்பாகப் பெற்றேம்
மன்னியசீமாறன் கலையுணவாகப் பெற்றேம்
மதுரகனி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றேம்
முன்னவரம் தங்குரவர் மொழிகளுள்வப் பெற்றேம்
முழுது நமக்கவை மொழுது போக்காகப் பெற்றேம்
பின்னையொன்று தன்னெஞ்சு பேராமற் பெற்றேம்
பீராவினுக்கம் பொருமையினைப் பெருமையும் பெற்றோமே”

மணவாளமா முனிகளின் முக்கியமான வைபவங்களெல்லாம் இப்பாசரத்தில் அடங்கியுள்ளன வென்று கண்டுகொள்வது.....

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பீரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கண்ணியநெழுதிய

மணவாள மாமுனிகள் வைபவம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ: ஸ்ரீலோகாசார்ய வேதாந்தாசார்ய ஸிந்தாந்த ஸாமரஸ்யம்

அநாவதகனின் கொள்கைக்கும் விசிஷ்டாத்வைதிகனின் கொள்கைக்கும் பலவிஷயங்களில் வேற்றுமைநிகழத்தாலும் நம்மவர்களால் முக்கியமாக ஒரே ஒரு விஷயத்தான் காதீவ்ஜயத்திற்கு உயிராகக் கொள்ளப்படுகிறது ஸகல சேதநாசேதநவகளுக்கும ஸர்வேசுவரனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் சீராத்தமபாவம் என்பதேயாம். இதனை உள்ள படி உணரப்பெற்றிருக்க ஸகல வேதாந்தவாக்கியங்களும் ஒருவிதோதழ்மியம்மே ஸாமரஸ்யாக அந்வயிக்கப் பெறுமென்றும, திருகொண்டே ஸகலவாதிகளையும் எளிதாக வென்றுமி முடியுமென்றும் வேதாந்த தேசிகன் உறுதியாக உரைத்திருந்தார். *யத்யேதம் யதீஸாவ பௌம கந்தா வித்பாத அவித்யாதா பாதபதஸம் ப்ரதிதந்தாம் அந்நியபுநே காதீத விச்சித்தம, தத்நாகதி ஜடித்யுனாதி விவ்யம் தத்தம்மகஸ்தாபநா ஹ்மாவாதமாதஹைதுகதா கல்லோல கோடா ஹலாஃ * என்று (ஹ்மாவாதமபாவத்தல்) தேசிகனுடைய தவய ஸ்லோகம். இந்த சீராத்தமபாவத்திற்கு பாடப்படுத்திப் பெற்று பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றது.

வேதாந்தவகனல் *ஸப் ஸமப ஸ சிவஸ்ஸேத்தரஸ் ஸோஷ்யா பரமஸ் ஸ்வராதஃ * என்றும் உதேதவாக்தீஸ் ததவாயஸ் தத் ஸதீயஸ தது சேத்தரம, * என்று மீவவாருக, பலவாக்யவகனும், *பூத்தண்டுழாய் முடியாய் புனைகொய்நறையஞ் சேஞ்சனையாய் வாயத்த வேன்றான் முகனே! * என்றும், *சீராய நிவ்யைத் தயாயக் காலாய் தெடுவானாய், சீராகடாசன, * என்ப சிவனுடையனாய் * என்று மீவ்வாருகப் பல பாசுவகனா உடாக்குகின்றார்கள் அங்ஙனமாக ரோக்குவதற்கு சீராத்தமபாவமென்கிற பரதாத்பாதத்தந்தின் தெளிவான உணர்த்தியொன்றே சியாபதமென்பதை உயர்வதாத்த திலாஹர்கள் நன்கறி வர்கள். ஆக, சீராத்தமபாவ ஜ்ஞானமேவேதாந்திகளுக்குத் தலையான தென்று தென்றது இவத வேதாந்தத் தீதவுக்கம் என்று சொல்லுக.

இவ்வண்ணமாகவே ரஹஸ்யார்த்த திலாஹத்திற்கும் ஒரு திறவுகோலுள்ளது. ஸர்வேசுவரனைப் பெறுவது சேதநனுக்குப் பேரூ?

சேதநினைப் பெறுவது ஸர்வேச்வரனுக்குப் பேறு? என்னும் விசாரணையில் 'சேதநினை' பெறுவதுதான் ஸர்வேச்வரனுக்குப் பேறு என்று நினைக்கப்படுகின்றது. இதுதான் அந்தத் தீர்வுகளாகும். எம்பெருமானுடைய கருணை ஸ்மேதமாகமா? திஷேதமாகமா? ப்ரபத்தி உபாயமா? அதிகாரி விசேஷணமா? இத்தயதி விசாரங்களினைத் தனிப்பட்ட செயல்வேண்டிய ஆவச்வகைதயிலே, "சேதநினைப் பெறுவது ஸர்வேச்வரனுக்குத் தான் புருஷார்த்தம்" என்று திரிபாதமாகத் தேறிவட்டால் பலவத்குபாதிஷேதவகைதயிப் ப்ரபத்தியுபாயத்திற் றும் மற் றும் தன்னையே தேற்றுகும். இம்முன்று முடியக்களீலும் ஸ்ரீலோகாசார்யாதிகளின் எரித்தாத்தம் வேறென்றும் மீதம் வேதாத்ததேசினுடைய எரித்தாத்தம் வேறென்றும் இக்காலத்து ஒருவசப்பினி (இரண்டொரு துற்றண்டாக) ப்ரதாரம் செய்யத் தலைப்பட்டனர் இஃது உண்மைக்கு மிகவும் மாறானது. அடியேனுடைய நூல்களில் தலீனர்களைன்று பெயரிடப் பெற்றவர்களின் கொள்கையாக இவை இவற்றை தேசிகனுடைய எரித்தாத்தமாகக் கூறுவதற்கு அனுபாதி மும் அவகாசமில்லை. இதை நாம் ஒருதலையாக நின்று உபாதிபாதனந்திகே தேசிக தீவ்யஸூக்திகளைத் கொண்டு உபபாதிக்கக்கடவோம். இந்த உபபாதனம் இஃதுச் செய்வதன்று. நமது பலநூல்களில் ஏறியுள்ளதே இது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸாரமாகவும் ஸம்சேகபமாகவும் உணர்த்துகிறேன். ஸ்ரீலோகாசார்ய எரித்தாத்தம்து என்பதில் தலீனர்களுக்கும் விஸம்வாதமில்லாமையாலே அவ்வாசார்யனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பெரித்துக்கூட்டி நூல்விடுவ செயல் தீனக்கின்றலோம் ஸ்ரீதேசிக தீவ்யஸூக்திகளையும், அவற்றுக்கு மூலமான ஸர்வஸம்பந்தித்த பாணன்கொடியுமே காட்டி, தேசிகஸூக்திகளையும் தலீனர்களின் கொள்கைகளையும் ஸந்தர்ப்பத்திற் கிடையாதென்பது சூதலிக்கப் படுகிறது.

ஸ்வகதஸ்ஸீகார பரகதஸ்ஸீகாரங்களை

தலயமென்கிற மத்தராதனத்தின் சீரம் = ஸ்ரீமத்தாராயண சாணை சரணம் ப்ரபத்யே = என்று எம்பெருமான் திருவடிகளை நாம் பற்றுவதாகவுள்ளது இதை யடியொற்றி = புகல்வான்றகலாவடியின் உணவுக்கீழமர்த்து புகுத்தேனே = என்றாம் = அகிஞ்சதா அதந்யததிச் சரணய! தீவத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே = என்றும் ஆழவார்களுமே ஆசாரியர்களும் அருளிச்செய்த கண்ணோரும் சில பாசரங்கொளியோ

கலோகங்கனியோ வித்யாபய எடுத்துக்காட்டவேண்டுமா? யாரும் எம் பெருமானைத் தாம் ஸ்ரீகலியாதாபய கொவது காலாகிருமேயெழிய வேறுவிதமாகக் காண்பதில்லை; ஆகவே ஸ்வகதஸ்வீகார மென்ப ஹண்டேயல்லது பரததஸ்வீகாரமென்று ஒன்றாயுபதாகச்சொல்லுவ தானது அஸங்கதமான வார்த்தை—என்பர் தலீன்.

இந்த விஷயத்தில் தெளிவு எப்போது பிறக்குமென்றால், நம்மைப் பெறுவது எப்போது என்றுக் கூடாது? எம்பெருமானைப் பெறுவது நமக்குப் பேரறி என்று விரித்தது முடிவுகூட்டுமபோதுதான் பிறக்கும். தேசிகன் தாம் அவநித்தனி மாதிய தருக்கங்காவில் ஸௌவஸாதிகிலிற் றினக்கொளியொபொருளுக்கூட்டு நளின ஸ்தோத்ரத்திற்கு ஏனுதரி தீயினை யென்று சொல். இது பற்றி ஸ்துதிசூக்ஷ்மம் கோலக்காமக் தத்வார்த்த ஸாரங்கினை வெளிப்படுத்திகொடுத்த இயற்றப்பட்ட தெனயது தோன்றவே ஏரணுகத்தினைகொண்டு காணாமல் செந்தி தீயர காசனுக்குத் தினைகட்டினாடி இதில் பதினாங்காவது கலோகத்தில் ஸகல சாஸ்திரதாரப் பொருளையும் வைக்கக்கேற்றிக் காட்டியவைத் துள்ளார்.

“கலோகந்தீர்த்தோது” என்பா நயாது

எனவெனக் கீழ்ப்பாட்டுதலானகாரணம்,

ஸாராபகிய நயபக்யம் தவிரை முதத்தி

என்பாபகிய தவனாற்குத்தவிரை கருவத்தி”

என்பது அந்த கலோகம். கீழே நிதியுள்ளவா தத்தில் மேலே நடந்து செல்வாக்கு உள்ளே நிதியுள்ளவென்று தெரியாதபொலே, இந்த கலோகத்தைப் பூர்த்த கலோகத்தையென்று என்ன? தேசிகனுடைய எந்த கலோகத்தையுமீ] மருமோடு பார்க்கு உள்ளுள்ள பொருள் தெரிய விரகில்லையன்றோ? நிதியை காணே யெடுக்குக் காட்டுகிறேன். இது பதினாங்காவது கலோகம்; கீழே பாவிந்நடவதான கதலார் மாகரந்த பிதரந்தக வாகிற் கலோகத்தில் மபாத்தமாவ சகுதியில் ஸூதரத் எனபாபகிய நயபக்யம் இந்த கலோகத்தினால் விவரிக் கின்றார். எம்பெருமான் தனது ஸ்ஷய்ய ஸௌஹார்த்த கணத்தினால் தான் ஏரணுகத்தில் ஆபிழக்கயத்தை விளைவிக்கநல்க்ருவென்பதை கலோகத்தின் முடிவை காட்டியுள்ளார். “கோபதம் ஸ்ருத யஸ்ய ஸ—ஸூஹுத்” என்று ஸ்யதபதிசெய்யபதை ஸ்யதபதிநர் உணர்வர் சேபநாமஸரியான ஸ்ருதயத்தையுடையவன் எம்பெருமான் இந்த

ஸுஹ்ருத்தம் செய்யுமத்தைக் கேளிர் எட்டு குமாள், விழுக்களை யும் வாரிய பிடியாகப் பிடிக்கவேண்டி வந்திருந்த ப்ரஸங்கபரிஹா ரார்த்தமாகச் சில வியாஜங்களை ஸ்ரமமேவ எடுத்துக்கொள்வதை சாஸ்த்ர முகத்தினுடன்கேடும். இதை தேசிகர் ரமபநஸோபா னத்திலே நன்கு காட்டியிருக்கிறார். அதில் ஆரம்பத்திலேயே எழுதி யுள்ள வாக்கியங்கள் இவை:—

“அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனத்தை கீரிததனையும் விடாதே அதுபலிக்க ப்ராப்தரான ஷேதாந்நர் வதாத்யஸித்யா கர்மாதி ப்ரஸாஹத்திலோபதிக் கஸாமேற வ்ரகற்று அலமநுகின்ற படியையக் கண்டருளின பரகாருணி ஸ்வா பரமசேஷிகரணே ந்நானக் கைகொடுத்து இவர்களைப்பெடுக்க இடம்பாத்து அந்நதாக யாத்நாச்சிக ஆறுஷங்கிக பராஸங்கிக ஸாமாந்யபக்திமூல ஸாக்ரத விசேஷங்களை வ்யாஜமகக்கொண்டு விசேஷ கரணமடவ்ரணி அக்ஷேஷ ஆபி முக்கிய ஸாத்விக ஸம்பாஷணைதிகளை யுரிடாக்கி” இதயாதிதன். இவை கிடக்க, ப்ரக்ருதசலோகத்தில் கஸ்வேதனைவ கல்பதம் அபதேசம் அவேஷமாணம் என்றவை ஆழ்ந்து தோக்கவேண்டாம்; மேலெழு தோக்க இலகம போதும். பதத்திராமல் உபாருள் வரின்னவன்ருல்,

ஸ்திரீகளை - தானாகவே, கல்யாணம் கல்வித்துக்கொண்ட,
அபிதாபம்—வாய்மையின்சேஷத்தை, நுழைக்காமல்—தானாகத்தவறாய்.

இப்படி யெல்லாம் தேசிகள் சொல்லுகின்ற தானது உண்மையில்
மேலானவற்றைத் தவிர்த்தல்--

[illegible]

என்கிற நூலுக்கு, தனக்கோ எந்தத் சித்திரம் பண்ணக்கூடியதென்று
 ஐயுறவேண்டா. மொழி தெத்துக்கட்டிய நூல்தான் நூலாகி
 களில் காணும் பொருள் அல்லவே என்பது தமது சிந்தனையுமாண்பு.

கீழே யெடுத்துக்காட்டிய சாணகதி தீவிச்சலோகமும் இந்த பாஷ்யஸூக்தியையே ஜீவாதலாகக் கொண்டு மறுபடியும் அதை திரிஷ்டுத்தீகரோ—என்று காட்டியதற்கு நாமத்வாலே என்கிற கலோகத்திக்குக் 'நி' யுத்திரிடத்தால் அதற்கு முரணாகச் சொல்லி யிருப்பதாகச் சிலர் காட்டியது கூறிய வேறு சில விஷயங்களில் முரண்பாடு காணக்கூடுமென்று கொண்பதால் இவ்வாறுவந்ததில் அது ஸர்வாதிகார அபரஸக்தம் என்றும் சொல்லுதல்களால் நாம் தெளிய லோதித் தெளியாத மறுத்தல்கள் அதன் மீது மீட்கொண்டு சொல்லி யுள்ள ஸலாமி இத்தவாகவ வஸமதாயதயங்கேடு முக்கியமாக தெஞ்சிற் கொண்பது. உவாதிக்கொண்டு உவாதிக்கவன் காணீ லென்று. ஆவற்ற எண்ணியொழியா என முடிவாகப் பார்த்துத் தானொன்றே முற்றப் பருகினான் என்கிற திருவாய்மொழி அசரமொன்று நமது ஸ்ரீபாஷ்பகாரிக்கு ஜீவாதலாயி ரந்தது

திருவாய்மொழி காட்டியதற்குமே. பகலத் பாஷ்யகார ஸூக்தியையும அவரது மீதிகர ஜீவாதலாகக் கொண்டு தீவிச்சலோ கத்தையும் ஆவாய்மொழி உவாதிக்கவன் முவாதல்காரர் சொன்ன படியாலே பாஷ்யகாரர் 'சுபதர—ஸவஸவஸம் வர்த்தயத் யாவதா யுஷம் ப்ரதற்கஸோகர து—ரதயாத ருபுதரவாதத்தே ந ச புதராவத்ததே திகுபத்தி' என்று அதன் மீது 'ததா ச பகலதா ஸவயமேவோகத்தம்' என்று அதன் மீது 'சுபதேத்ய து கௌந்தேய! புதர்ஜுந்த ந வதயதே' என்கிற கதாச்சலோகத்தை யு யெடுத்துக் காட்டிய ருபியர். இதற்கு மேலும் உள்ள காட்டவேண்டி யிருக்கிறது? ஆனாலும் இந்த உபயஸக்தியை, பதாத்தரஸ்தீகரக்கு ஸர்வாத மி தாமஸ்ஸத ச—ரதயான ஆவத விசேஷத்தைக் காட்டியருள வேறுபாடு இம் தீவிச்சலோகம், இந்த ப்ரகரணம் விட்டால் வேறு பகரணம் தீவிச்சலோகம் தீவிச்சலோகம் திருவுள்ளம் பற்றித் த ச ரமபுருஷா அந்நவஸக்தம் அபதாபாவம் துதித்தம் ஸபத்வா கதாஸித் ஆவத்திய்யதி' என்ற மீதிக் கருவிக் தீவிச்சலோகம் யருளிச் செய்தாராயிற்று.

அந்த உபக்தியை அபதாபாவம் துதித்தம் த ச ரமபுருஷா: அத்யந்தம் ஆத்தம உவாதிக்கவன் ததா வுவத்தி 'ஸபதி' என்று எழுதியிருக்கலாமா கூட்டதர என்று பார்ப்போம். தாராளமாக எழுதி

மென்பதில் ஐயமுண்டோ? ஸ்வரூபதேஸ் ஸ்வரூபேவ ஸாதததயா ஜோசஸ்யமாணா ச்ருதௌ தூத்யாதிகஸ்த் அபிபிதம். "என்பெருமானை அடிபணிவின்றவர்களாகச் சொல்பவர்கள் உண்மையில் தாமத அடிபணிவின்றவர்களாய்த் தீர்மானமோவொன்றில், புழுதந்தது எழுத்தாமப்போலே யத்திரி" என்கிற நூலினை ஸரிக்தியைப் பெரியவாச்சாள் பிள்ளையின் வியாக்கியானங்களிலேகூட தேசிகன் அதைச் சிலோகபத்தமாக்கின்றார்; "சுணகநஸிந்திராத் உபநிபாதிந் பாதிநா" என்று; தூதததநாநி குணகநாபாயமென்பது தூத கணத்திலே தேறுகிற பரிமாணம் தவறுபவர்களைத் தவிர்த்து மாயமாகக் கொள்ளலாகாதென்று நிபந்தித்திருப்பவர்களுக்கும், தியாஸ்திலகத்தில் "தவய்யேகஸிந்திரி விஜுறகோ டிக்தவத் ஸாதததவம் ஸரி,யோ மே ஸாததத்தா" என்று எம்பெருமானைக்கூட உபாயமென்ன ஸலிபாத தத்யழுத்தகல் தளவான மஹான்கள் திறத்திலே எனக்கு பாவணபாத்தியமுள்ளதாகக் கூறியிருக்கிறார்.

கீதா பாஷ்யத்தில் (5-14) "அத்யசேதாஸ் ஸாததம யோ மாம் ஸமாதி தித்பசா, தஸ்யாஹம் ஸுபலா பரித்த தித்யயுக்தஸ்ய யோகிநா" என்றவிதம் "ததவ்யோகம் அஸஹம்" அஹமேவ தம் வருணே; மத்பாபத்யதுதண—உபாஸஸ்யபகா ததவிரீரதிநிஸநம் அத்பரித்த உபாயததரிதக ருத அஹமேவ ததாரி தூயரித்தா ஸாமே வைஷ வ்ருணுதே தேத வ்யா "தூதி ஸித்ருயதே" என்றுள்ள விடத்தில் தாத்பாய சந்தரினையில் "உத்தஸ்ய அதிவாதமாதிர்தவசங்கா வ்யுதாஸாய ச்ருதி, ஸதாம ஆஹ வயே மேதி" என்றொழிவைத் திருக்கிறார். "உத்தஸ்ய ச்ருதிஸுதநாம் ஆஹ" என்றே "ச்ருத்யநு க்ருதரித்யா அத்தக தூத ருதஸ்ய" என்ற அதரினக வைக்க வாய்ந்தக. ஸவ்ந்தகஸித வாகப் பரிசு ருத்த தத்தியை இங்கே விட்டு "அதிவாத மாதாமவ சங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிஸுதநாமாஹ" என்று அதரினையில் திருப்பதை மற்று நோக்கவேண்டும்.

பாபக்தி பகண்ண கவணுமென்கிற புத்தி தமக்கேயுண்டானதா? எம்பெருமான் கத்தருள்வதா? என்னை தாம் டிக்கியமாக ஆராய வேண்டும் மமக்கேயு, நாணதென்று ததவ ருதயான அதை மபாய மெனனத் கட்டிக்லை உபாயமென்றே சொல்லியாகவேண்டும். "வரத! தவ கஷு ப்ரஸாதாத்ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத்"

என்று ஆழ்வான நளிக் கெய்தனை யடியொற் றி தேசிக் கும் * ஸ்வாமி ஸ்வசேஷம் ஸ்வவரம ஸ்வபாதவேத நிப்பரம, ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மந த்யஸ்யதி மரம ஸ்வயம் * என்று த்யாஸ்தச கத்திச சொன்னார். இதில் ஸ்வசப்தத்தை எத்தனை தடவை ப்ரயோகித்திருக்கிறார் என்று எண்ணிட பார்க்கவேண்டும். இதில் பூர்வார்த்த மிருக்கட்டும். உத்தரார்த்தத்தை உற்று நோக்கவேண்டும். "ஸ்வதத் த்யா தியா" எல்லாவிடங்களிலும் "ஸ்வதத்த ஸ்வதியா" என்று சொல்லியிருப்பதை கீராக் குவாசிரிசுயே * மருவித்தொழும மனமே தத்தாய * என்றார். ஆதலால், முன்னங்கொடுத்த மனம் தொழுமனம் நக்கே அடியால் பார்க்கத்தக்கபடியால் அதைத் தவிர்த்து, தொழுமைக் காகையதியதொருவாசகத்தருவின * மட்டெருமாள் அவ்வருளிச் செயலை யடியொற் றி தேசிக் பேசியதாக, இந்தச் சபாநிபாதார்க்கு ஏன் சொல்லுவது? மனம் ப்ரோது செய்கிறார்த்தத்தை

த்யாய எடுத்தார் இவ்விதத்தில் * இயம் கேவல எங்குமீசோபாயத்வ பரத்யயாக் கதா * என்றதையும், உடனே * ஸ்வஸ்ய நுத்யத்யம நந்தே * என்றதையும் * கி. ப. நால ஸ்லோகாரீந்தர் * என்றதையும் தனித்தனியே ஆழித்து பார்க்கவேண்டாவா? பரததி யென்கிற வஸ்துதேறும்போதே தன்னிடத்தில் உபாயத்வத்தை அறியுள்ளவம் ஸ்வரூபமலே தேறுவத னால் * எவ்வேறுதனத்தினால் நந்தே * என்று வெட்டொன்று துண்டிதண்டாகச் சொல்லியுள்ளதன்றோ?

சாஸ்திரங்களில் ஒன்று விதிக்கப்படுமானால் அது ஸாதனமாக இருந்தே தீரென்றும், ஸாதனமாகாட்டாததை சாஸ்திரம் விதியா தென்றும், விதிவிலகமானதற்கு ஸாதனத்வம் அநிவார்யமென்றும், சமசுலோகத்தில் * மயமேகாசாணர் வரஜு * என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பரததிக்கு * ப. ப. உபாயத்வம் இல்லாமற் போகமென்றும் சிலர் சங்கடப்படுகிறார்கள்; இந்த சங்கடையை தியாஸ்திலகத்தில் தேசிகனே வேரற அறிந்து பொருட்டிருக்கிறார்; எவ்வளவுமென்னால், * வேறுதர் வைதே விமாசே பஜநவத் இதுத, கிந்து அநுஷ்டாநகாலே வேதயஸ் த்வத்ரு * போதோ விவக இயவஸ்தா யதா நற்பாநபேசுஷா * என்று வையிலவரு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டியிருக்கிறார் தத்துவத்தை. இதன் கருத்து யாதெனில்; பரததியானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் பக்திபோலே இதுவும் உபாயமென்று சொல்லக்கூடியதாயிருந்தாலும் இங்கு

அங்ஙனே கொள்வதற்கிடமிக்கிலா ஒவ்வொரு விதையிலும் எம்பெரு
மானுக்கு ஒவ்வொரு குடும்ப அங்கம் வதாயுக்கிற கணக்கிலே இந்த
பாதித்திவிதையிலே இதராதேயாக உபயதவம் [அதாவது, 19-ம்
தொன்றை எதிர்பாராத உபாயதவம்] தேத்யாகாராக இருக்கையாலே
என்னக, இப்படி தேசிகன் கெட்ட வெளிச்சமாகச் சொல்லிவிடுக்க,
இன்னமும் இதில் விவரிக்க விஷயமேயில்லை. ..

ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் மோகபரததவ விசாரம்

ஆனவந்தர் அனந்தசேகர சதுச்சிலோகியில் ஸுன்னவது
கலோகத்தில் சேரேயோ ந ஸ்யாஸித்த லோசனமகாநதா பரஸாதத்
ருதே ஸம்ஸருத்யகார வைஷணவாதவஸு த்ருணை ஸம்பாஸ்யதே
கர்ஷிசித் என்பது உத்தரவித்தார். மோகபரததவமான கல்வஸு
பேறுகளும் பிராடிக்யின் அநுக்ரஹத்தாலவது ஸம்பலிக்கமாட்டா
தென்பது இதன் பொருள். இவ்வுடத்தில் ஒரு சுவை உண்டாகும்.
(அதாவது) அபார காருண்ய வாத்பல்யாதி வகல ஸத்தருண தீதிரான
எம்பெருமான் தமது இடக்கரைக் கொடுத்து இன்மக்காயள்கவல்லவாறு
விருக்க அவனுடைய அநுக்ரஹத்தாலாகாதது ஒன்றுண்டோ?
பிராடிக்யின் அநுக்ரஹம் எதற்காக? என்று; இவ்ரு இந்த சுவையை
ஸ்ரீமையத்தரு நோன்றித்து அந்தச்சுவைத்தின் பாஷ்யத்திலும்
வேறிடக்கனிலும் பரிஹாச முணகதியரசுகிரி. "நந் மோகபரதத்
வம் பகவத ப்ரவ்ஸதி ஸாவதர ஸந்தாநதய" என்று தொடங்கி சுவையை
உத்தேசிக்கிற்று 'மைவம்' என்று சொல்லி தற்பரிஹாசம் பண்ணிவிடுப
பகவதக் காண்போனும். ப்ரகருத சிலோகஸாயத்தின் முடிவில் திக
க்ஷைச் செயதிருந்து என்னவென்றால், "மோகபரதே பகவதி
ஸ்ரமுஷுவிணை கடகதயா ஏஷா த்ஷு-தீதி ஸர்வஸமமதம்" என்பது
முதல்வாக்கியம். இதன் கொள்கையது மோகபரதபாஸன் எம்பெரு
மானே! பிராடிக்யாவென்னிட, ஸ்ரமுஷுவருதையா விருக்கிரு
கொன்பது பாஸ்யிக்கைத்தது—என்பதாம்.

(அந்த சதுச்சிலோகியில்தானே) இரண்டாவது கலோகத்தில்
மோகபரதாத், ஸ்வதாவோ விக்கலாதிருக்கவுடா பாஸங்கிக
மாகக் கொண்ட விசாரத்தல தேசிகனை காரிகை பொன்று இட்குருக்
கிரி. (அதாவது) = அனந்தகாரிஹாலதே தீயானக்ருதப தவயம்
சீரிய, திக்ரஹாத ஸாரணம் காண ஸத்தருணாநா பத்க்ரஹம் என்பு

யஜ்ஞஸ்ததற்கு கதித்யமஜ்ஞாத திக்ரஹயாஸி பிராட்டியைப் புரஸ்
கரிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது—என்பதையே தேசிகனைப்போல்
ஒவ்வோராசார்யரும் அநுஸரிசெய்து வைத்துள்ளார். எங்களாழ்வா
னுடைய ஸ்ரீஸக்திக்கு முன்னே பட்டநாடைய ஸ்ரீகுணரத்தகோச
ஸ்ரீஸக்தியையும் உதஹரித்திருக்கிறார். 'ஆஹம் ச ச பிதேவ
த்வத்பதேயாத் இத்யாசாய உபாதா ததெ நம உதி' என்று. இவ்
வளவோடுமே தீர்ந்தவர்; உடனே "வஸத் அநப்யுபகமே தாம் புரஸ்
கிருத்ய பகவதிகமதமரி தநாதந்தீதாகதம் தஸ்ஸதம் ஸ்யாத்" என்று
மெழுகியிருக்கிறார். இதனை பொருள்—தஸாம தானா எம்பெருமா
னுடைய சீற்றத்தையாற்றுகிறது—பிராட்டியைப் புரஸ்காரமாகக்
கொள்ளவேண்டுமென்று இவசயாதெத்யுத்யில் ஆவதற்கு சாஸ்திரங்
களில் பிராட்டியைப் புரஸ்கரித்த மெழுகியது. ஆசார்யக்க வேண்டி
மென்று கூறியதுபற்றி பொருத்த உபாசயம்—என்க. இஃதொன்று
போதும் பிராட்டி வஷதத்தில் தேசிக எரிந்ததத்தையுணர்.

இகே இ ததீக்தாய (கீழே சொன்ன) உ அஸ்தி காமாஹ
பலதே பதயெள கிருத்பதவ்யம் சிவஃ திக்ரஹாத வாரணம் காலே
ஸத்துஷண மங்க, ஹே உவா ஸுபகாரிகைய தேசிகனிட்டிருக்கிறார்.
இந்த காரிகையானது பரகிருதஸஷதததல் 'தேதா' ஸம் ஸகலஸத்தே
ஹங்கனையும் வேற்றுக்கவல்லது. பிராட்டியை இத்தகைய இரண்டு
க்ருத்யங்களைத் திருவுள்ளம் ஹ்ரியே ஆவந்தார் உத்தேசயா ந ஹ்யா
ஸிந்த லோசத.....* இத்யாதியை அநுஸரிசெய்தாரென்று சதுச்சலோகி
பாஷதத்தில் நிகமனம செயத் துக்கிறார் தேசிகன்.

மீண்டும் ஸாரமாகச் சொல்லுகிறோம்—அவ்விடத்து ராஷ்
யத்தில் "நம மோஷபரதமவம் பகவத வவேதி ஸர்வாத்ர ஸ்தாபிதம்"
என்று தேசிகன் உத்கோஷித்த ஆசங்கையைப் பரிஹரிக்குமிடத்து
"மோஷபரதே பகவதி குழுகுச்சினுய கடகதயா ஏஷா திஷ்ட தீதி ஸர்வ
ஸம்பதம்" என்பதெழுதியுள்ளது பதம். இஃதொன்றே பொதுமே.
இதற்கு அடுத்த வாக்கியம்: "பரிஷ்ணுபய பதாத்ர ஸங்கல்பஸ்
து பகவத: ஸவஸ்யைவ வ ஸர்வதகலவ வ ஓதி உதாரமாணம்
பவது" என்பதாம். பரிஷ்ணுபகாரயக்த, ஸி மதகல பரமாண
பரிசீலநபூர்வகாலகாலம் ஆசாயோ உதாரஸ, மகவய ஸித்தாந்தப்
பொருள் விவரியாதே "யதாபரமாணம பவது" என்றது ஏன்? என்கிற

ஸ்ரீ தேவாலயங்களும் - ஸத்ஸம்ப்ரதாயவிஜயமும்

— ஸ்ரீமத் வரவாமுனிஸம்ப்ரதாயத்தின் தன்னேற்றம் —

தீவ்ய தேசங்களான விஷ்ணுவாலயங்களெல்லாம் அநாதிகாலமாக ஸ்ரீவரவாமுனிஸம்ப்ரதாயமாகவே விளங்குவதாக நனவென்பதில் யார்க்கும் விவாதமிராது. சோழநாட்டில் பிறந்து நான்கு அல்லது ஐந்தாறு நடுநாட்டில் ஒன்று, தொன்மை நாட்டில் இரண்டு மூன்று, ஆக பத்தெட்டு ஸ்தலங்கள் தனி மத சிதாங்கனெல்லாம் தென்கரையாகவே விளங்கி வருகின்றன. ~~முகம்பு~~ மக்ககாறும சில தீவ்ய தேசங்கள் ஸமீபகாலத்தில் வாகையக்கூட்டலா வென்பதிலும் யார்க்கும் ஸந்தேஹமிராது. சோழநாட்டில் கண்டிமூரையும் தண்டை மாமணிக் கோயிலையும் தென்கரையாக ஸேவித்தவர்கள் நாளைக்கும் பல்லாயிரவர் உள். அடியேனும் மக்கால் ஸேவித்தவன். இவை வடகரையாக மாறினது அற்புது வருஷங்களுக்கு மேல் இராது. திருக்குடத்தை திருவயித்தீர்புரம் திருவெவ்வூர் முதலிய திருப்பதிகள் மாறுபட்டு 50, 55 ஆண்டுகட்கு மேலே ஆய்விட்டதென்று வாகையார்களே சொல்லுகிறார்கள். எப்படியானாலும் கி. பி. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் ஆய்வி தேவாலயங்களில் திருமண்கார மாறுபட ஆரம்பிக்கப்பட்டது அனேக ஆதாரங்களால் ஊர்ஜிதமான விஷயம்.

நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் முக்கியமானவர்கள் இவ்வாழ்வாராசாரியர்களின் அவதாரஸ்தலங்களில் ஒன்று தப்பாமல் எல்லாம் தென்கலந்தானங்களாகவே நாளைக்கும் விளங்கிவருகின்றன. அந்த அடைவையும் கீழே சுருக்கமாகக் காட்டுகிறேன்:—

(ஆழ்வார்கள்)

1. பெய்கையாழ்வார்
2. பூத்தாழ்வார்
3. பெயாழ்வார்
4. திருமொழியாழ்வார்

(அவதாரஸ்தலங்கள்)

- ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயன்
திருக்கடவூர் என்னிதி
மயிலைப் பேரூர் என்னிதி
திருமழைப் பேரூர் என்னிதி

5. நம்மாழ்வார்	திருக்குருகர் ஸன்னிதி
6. மதுரகவிகள	திருக்கோளூர் ஸன்னிதி
7. குலசேகரபாழ்வார்	(அவதாரஸ்தலம் ஓது கலையார்க்கும் அதீனமாக இல்லை)
8. பெரியாழ்வார்	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் ஸன்னிதி
9. தொண்டரடிப் போடியாழ்வார்	திருமண்டங்குடி ஸன்னிதி
10. திருப்பாணாழ்வார்	உறையூர் நாய்ரியார் ஸன்னிதி
11. திருமங்கையாழ்வார்	திருவாளி திருநகரி ஸன்னிதி

ஆக ஆழ்வார்களின் அவதார ஸ்தலங்கள் உடவும் தென்கலை ஸ்தலங்களாக விளங்கிவருவதோடு இவற்றில் வேறு கலையின் ஸம்பந்தம் விவாதவிஷயமாகக்கூட இல்லை என்பது அனைவருமறிந்ததே

இனி ஆசாரியர்களின் அவதார ஸ்தலங்களைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறேன். சில ஆசாரியர்களின் அவதார ஸ்தலங்கள் அப்ரஸித்தங்களும் விசேஷ வைபவமில்லாதவைகளுமாதலால் அவை விடப்படுகின்றன. ஆனால் அவை வேறுகலையாருடைய அதீனமல்லவேயல்ல என்பது மாத்திரம் ஞாபகத்திலிருக்கவேண்டும்.

1. ஸ்ரீமந்தாதழுவிகள்	காட்டுமன்னூர் ஸன்னிதி
2. ஆளவந்தார்	ஷெ
3. திருக்கச்சிநம்பிகள்	பூளிருந்தவல்லி
4. எம்பெருமானார் (உடையவர்)	ஸ்ரீபெருப்புதூர் ஸன்னிதி
5. எம்பார்	மழலைமங்கலம் ஸன்னிதி
6. ஆழ்வான்	கடம்ஸன்னிதி
7. முதலியாண்டான்	பச்சைப் பெருமாள்கோவில்
8. பட்டர்	திருவரங்கம் பெரியகோயில்
9. நஞ்சியர்	திருநாராயணபுரம்
10. பிள்ளைகோகாசனியர்	திருவரங்கம் பெரியகோயில்
11. திருவாய்மொழிப்பிள்ளை	குந்தீநகரம் ஸன்னிதி
12. மணவாளமாமுனிகள்	ஆழ்வார்களிருநகரி

இவ்வாசாரியர்கள் தவிர மற்ற ஆசாரியர்களுக்கு அவரவர்களின் அவதார ஸ்தலங்களில் ஸன்னிதி வைபவங்கள் இருப்பதாகத் தெரியாமைமையாலே அவற்றைப்பற்றி இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் ஸன்னிதி விஷயமாகத் தெரிவிக்கவேண்டிய வற்றை மேலே தெரிவிக்கின்றேன்.

எம்பெருமானார் தோய்தி ஆசாரிய பரிப்பரையானது இரண்டு வாய்பாகப் பிசியலுற்றது ஆழ்வாவி, முதலியாண்டான எம்பார், பட்டர்—என்று நாம் இயக்குத் தெரிவித்த ஆசாரியர்கள் ஒருவகுப்பைச் சேர்த்தவர்கள். மற்றொரு வகுப்பைச் சேர்த்த ஆசாரியர்களுக்கு அவதாரஸ்தலங்களில் அரிச்சா வச்சைச் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. இதர ஸன்னிதிகளிலும் அவ்வாசாரியர்களுக்குப் பரிதிஷ்ட அதிகன் இரூபமாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே அவர்களைப்பற்றி இங்கு எழுத வேண்டியதொன்றுமில்லை என்பது நினைக்கிறேன்.

ஆசாரியவகுப்பில் முக்கியமாகவொன்று தெரிவிக்க வேண்டியது முண்டு; அவர்களின் அவதாரஸ்தலங்களெல்லாம் தென்கரைஸ்தலங்களாகவே நான்குமே என்னவென்று நினைக்கவேண்டியது மாத்திரமேயன்றிக் கே, அவர்களின் ஸத்ததியில் தோன்றினவர்கள் என்கற காரணத்தினால் தத்தாந்தியர்கள் பலர்க்கு ஸ்ரீரங்கம் முதலான ஸுபாஸித்த தீவ்யதேசங்களில் விசேஷ மரியாதைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மரியாதைகளைத் தொன்று தொட்டு அழப்படுத்து வகுக்கிற ஆசாரியபுருஷர்கள் பலரும் நான்குமே தென்கரையாகவே வளங்கி வகுக்கிறார்களென்பது பரிதாபகரம். ஸ்ரீரங்கத்தில் இன்று தேற்று ஒருவரால் ஏற்படுத்த முடியாதபடியாகும் "பிரபலஜாய தீவ்யதேசம் சித்ததாம அபிவந்ததாம்" என்று தேசமெல்லாம் கொண்டு நம்படிக்கும் எம்பெருமானாரைப்பதீவ்யாஜ்யஞ்சலித்தமம் உடனடிக்விடுக்கிற ஆசாரியபுருஷ மரியாதைகளை நாம் எடுத்துக்காட்ட வேண்டாதே பரிதாபகரம் என்ற வலகத்திற்கு இங்கு விரிவு வேணுமோ?

ஸ்ரீதேசிகளை பற்றியும் சிறிது தெரிவிக்கிறேன். ஸன்னிதிகளின் கைங்கர்ய நிவாஹத்திற்கென்றே ஆங்காவகுடா சதபதிகளாக என்னங்கி வகுக்கிற பதிகள் பலரும் தென்கரையார்கள். வானாமலை ஜீயர், திருக்கறங்குடி ஜீயர், ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர், எம்பெருமானார் ஜீயர், திருமலை ஜீயர், அழகியணலான ஜீயர், திருமாளிருஞ்சேலை ஜீயர், பதினாறு ஜீயர் என்றெல்லாம் வழங்குவரும் பதவர்களெல்லாரும் தீவ்யதேச யோகங்களைப் பரவலனத்திற்காகவே நியமனம்பெற்றவர்கள். இப்படி இதரகரையிலுள்ள ஸத்தி பரிபாலனத்திற்கென்று ஒரு பதியும்

நியமிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை யென்பது ப்ரத்யக்ஷம். அன்னவர்கள் வாழ்விடமெல்லாம் ஆற்றங்கரையோரமாகவேயிருக்குமாதலால் ஆச்ரம தர்ம பரிபாலனரீத்தமாக அவர்கள் ஸந்தியஸித்து இரு முப்பொழுதேத் தும் பரமைகாந்திகளாக விளங்கிவருவது ஒருவிதமான பெருமையாகும். ப்ரக்ருதத்தில் திவ்யதேச பரிபாலனமே விஷயமாதலால் இந்தப் பெருமையை யடைந்த ஜீபர்கள் தென்கலையார்களே. *பதியே பரஸித் தொழும் தொண்டர்தடக்குக் கதியே* என்றும், *கண்டிபூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர்மல்கையென்று மண்டிஞ்ஞாய்பலல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே?* என்றும், *உன்கடைத்தலை யிருந்துவாழும் சோம்பரை யுகத்திதோலும் சூழ்நிலை நகத்தானே* என்றும் ஆழ்வார்கள் பேசின பெருமையையும், *செங்கல் பொடிச் கூறை வெண்பல் தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கடுவா னா கோகின்றர்* என்று ஆண்டா னுடைய மங்களாசாஸனத்தையும் மற்றவர்கள் ஆவர்களேயென்று தெரிவித்துக்கொண்ட டி மேலே குறித்த ஆண்டாள் பாசரத்திற் குள்ள நிர்வாஹங்களில் ஆதுஷமொன்று.

கோயில், ஸ்ரீவிநாயகபீடத்தார், ஆழ்வார்திருநகரி, திருக்குறுங்குடி முதலிய திவ்யதேசங்களில் ஸ்ரீமந்தாதமுதிகள் காலமதொடங்கி அரைபெரன்று நியமிக்கப்பட்டுள்ளாருடைய திருவம்சஸ்தர்களும் தென்கலையே.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகனுடைய திருவவதார ஸ்தலத்தைப் பற்றிக் தெரிவிப்போம். ஸ்ரீரங்கத்தில் நாச்சியார் ஸந்திதியெதிரில் விளங்காநின்ற ஸ்ரீதேசிகள் ஸந்திதி நாளைக்கும் எப்படி தென்கலைத் திருமண்காப்பு திகழநின்றதோ, அப்படியே விளக்கொளி தேசிகள் ஸந்திதியும் கி. டி. 1574-ஆம் ஸ்ரீ வரை தென்கலைத் திருமண்காப் புடன் விளங்கிநின்றது.

காஞ்சீபுரத்தில் மஹாவ்யாபகராகவும் ஸ்ரீதேவராஜஸ்வாமிதேவஸ் தான தர்மகர்த்தாவாகவும் மெய்யுந்தருளியிருந்த திருப்புத்தூழியப்பாஸ்வாமி யென்று ஸுபரஸித்தரான உ. வே. ஸ்ரீ கிருஷ்ணதாதாசாரியர் ஸ்வாமி 1574-ஆம் வருஷத்தில் செங்கற்பட்டு ஜாமிண்டு மேஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் ஒரு கிரிமினல் தாவாவில் பிரதிவாதியாக எழுந்தருளும்படி தேரிட்டது விளக்கொளி தேசிகள் ஸன்னிதி முன்னணியில் வளங்கா தின்றிருந்த புராதன காரைக்கட்டிடமான தென்கலைத் திருமண்காப்பைச்

சில வடகலையார்கள் இடித்துவிட்டார்கள் என்று ஸ்பெலெக்டர் மிஸ்டர் துரும்துரை முன்னிலையில் தொடுக்கப்பட்டிருந்த தாலாவில் ஷை திருப்புகழி ஸ்வாமியும் ஒரு எதிர்ப்பாக உந்தார் அந்த தாலாவின் தம்பர் 72. அதில் ஷை திருப்புகழி ஸ்வாமி கொடுத்த வாக்குமூலம் அப்படியே அச்சாகி வெளிவந்திருக்கிறது. 18-9-1974ல் ஷை ஸ்வாமி கொடுத்த அந்த ஸ்டேட்மெண்டில் விளங்குகின்ற வரலாறுகள் எாவன :

"தென்கலைத் தேசிகள் என்னிதீ வாஸில் தென்கலைத் திருமண்தான் இருந்தது ஆற பரத்தந்தித் முள் தான வெளியூர் போயிருந்த போது யாரோ வடகலையார் அந்த யிடித்தவிட்டதாக கேள்விப்பட்டேன்..... அந்த தேசிகள் என்னிதியிடுங்கூட தென்கலையார்களே தென்கலை மந்திரம் சொல்லிப் பின்புறப்பட்ட தென்கலையாது வகுத்தார்கள். அந்த வடகலையார் வடகலை மந்திரம் சொன்னதாக காணும்."

இதுதான் திருப்புகழி ஸ்வாமியின் ஸ்டேட்மெண்டு.

இதனால் வேதாந்த தேசிகனுடைய அவதார வதலமும் புராதனமாகத் தென்கலையாதிருக்கதொப்பது திஸ்ஸந்தேஹமாக விளங்கும். வடகலைத் திருமண்ப்ரவேசத்திற்குப் ப்ரஸக்தியை யில்லாத திருவல்லிக் கேணி, திருவந்தாறு, பீரோடுபுத்தூர் முதலான விடங்களில் தானாகும் ஸ்ரீதேசிகள் தென்கலைத் திருமண்காடபுடனே திகழ்கின்றமை ப்ரஸித்தமாதலாலும், அதை வடகலையாலே இக்காலத்தவர்கள் புராதனமாக ஆங்காங்கு மூலை முடுக்குகளில் வேறு தேசிகள் என்னிதிகளைக் கட்டுவித்து ஸ்வேச்சையாக ஏதோ செய்துகொண்டு வருகிறார்கள்.

பிகழவிஜயபாளம்;—ஏறக்குறைய பத்து நிஷ தேசங்களில் என்னிதிகளுக்கு வெளி நிலங்களிலே தேசிகனுக்குத் தரிசிய கொலிகட்டி வழிபாடுகள் செய்துவருகிற களையாத ஆறபாதாரிலே இது ஏதற் பாக? என்று நாம் கேட்கின்றகேடும் இதற்குரிய காரியங்கள் என்னற்கு ஆங்காங்கு ஆரம் பிக்கப்பட்டனவோ, அந்த அக்குச் சிறிது முற்பட்ட வருடங்களில் கண் இவர்கள் தேசிகனோடு உறவுகொண்டாடத் தொடங்கினவர்களோ பரத அறுதியிருவதில் உறுப்பில்லை.

அப்பொருமான் கீதை முதலியவற்றில் தர்ஸா டால், ஸக்துஷ்டனாகச்
சொல்லிக்கொள் ளுகிறார். *மீதுமீதுமீதுமீதுமீது* இத்தியாதிகள்
அவனுடைய அபிதேயமாயிருக்கக்கூடியதாகும். தேவதாந்தரங்கள்
மிகவும் சீரமைப்பதற்குரியதாகும். மேலாடியவரை மேலாறும, எம்பெரு
மான் ஆராதனைக்கு மிகவும் உரியவராகும். ஸக்தம், ஆழ்வார்கள்
அவனுடைய பொருமைமையாகக் காணுகிறார்கள். *தொழது மாமலர் நீர்கடர்
தூபங்கொண்டு எழுதுமென இவர்கு மிவையா கயின* என்றும், *தொழக்
கருதுவதே துணரிவது* என்றும் *மீதுமீதுமீதுமீதுமீது* என்று

[illegible][illegible]

இவ்வாற்த் தத்துவங்களையுள் (—3—6, 8) அது சுமத்தாக்கப்படுக
என்றும் உத்தேசப்படுமா ஆசாசிய நிறுத்தம் உடனடியாகப் பாதவத்யுபாயம் பித்த
அது சுமத்து" 3 53) எனவருவிடத்து விவரகவியாயத்தியா காணத்தக்கது.
ஸாஷாத்தஸவாமி பெயர்ந்த இதர எடப்பாடாய ஆசாசியுள் பூவாத்தத்தனைய
அதரித்துத் தாது விவரகவியானதில் எழுதிவைத்தவனார்

கார்யகரமேயன்று, அவன் திருவுள்ளத்திலிரக்கமே கார்யகரம்; அது நம்முடைய ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும்படியாக விகாயக் கூடியது; ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு எதிராக அதிகப்ரவ்ருத்திகளைக் காட்டி னோமாகில் நாம் ஏதோ உபாயாநுஷ்டானம் செய்கிறோமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி எம்பெருமான் கைவாய்க் நிரகதேரும், அப்படி அவன் உதாரண னானைக்கு நாம் அவகாசம் கொடுக்கலாகாது.

உபாயாநுஷ்டானங்கள் செய்யும்படி அவனே சாஸ்த்ரங்களில் விதித்திருக்கும்போது அவற்றை யதேஷ்டமாக நாம் செய்தாலென்ன? செய்யவேண்டியதுதானே என்று பிறர் நினைக்கலாம். தென்னுசார்யர்கள் அங்ஙனம் நினைப்பவர்களல்ல * தென்காட்டி நீக்குதியோ? * என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, தன்னை விட்டு நீக்குவதற்காக (நம்மை நன்கு சீராதிப்பதற்காக) அவன் காட்டின வழிகளிலே நாம் கிடந்து துவளலாகாது; * காமற் பதங்குசினரத்து உன் கடைத்தலை யிருந்து வாழுஞ் சோமபரை யுகத்தீப்பாலும் குழமுனவரங்கத்தானே * என்று தொண்டரடிப்பெயடி பாழுவாரருளிச் செய்தபடி திண்ணிதான அத்யவஸாயங் கொண்டிருந்ததே உற்றது—என்கிற உறுதி தென்னுசார்யர்களின் கருவிலேயே ஊடக்கிடப்படதாகும்.

நம்பிள்ளையின்மேல் தீவ்ய ஸகித்திகளால் இரண்டொன்றை இங்கெடுத்துக்காட்டி இவ்வீஷ்டத்தை நெஞ்சின் பதியவைக்கின்றேன். திருவாய்மொழியில் * பத்துடைபடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய சீத்தகன் * என்றவிடத்து கூட்டில்—

"நம்முடையவர்கள் எம்மெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுகிறீர்கள். அல்லாதார் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறுப்போலேயே துர்போதனன் நீகே " என்றுள்ளது.

இதனால் நம்முடையவர்கள்படியும் அல்லாதார்களிடயும் அறியத் தக்கது. மேலே அந்தப் பதிகத்திற்கு அடுத்த பதிகத்திலே (1—4—7) * என் பிழைத்தாள் திருவடியில் தகவினுக்கு * என்றவிடத்து கூட்டில்—

"தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோவென்று நம்பிள்ளை யருளிச் செய்யும்படி"—என்றுள்ளது.

இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை நன்கு விமர்சிக்கவேண்டும். எம்பெருமானிடத்தில் தூதுவாடுகிற ப்ரகரணம் இது. என்னதப்பு செய்துவிட்டதாக உபேக்ஷித்திருக்கிறீர் என்று கேளுங்கோளென்று இங்கே மூலமுள்ளது. 'நாங்கள் ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்துவிட்டதாக எண்ணி உபேக்ஷித்திருக்கிறீர்' என்று கேளுங்கோள்" என்பதாக நம்பிள்ளை விவரணம் செய்தருளினார். இதனால் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்வது எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு ப்ரதிபந்தகம் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. இப்படி யருளிச் செய்திருக்கிற நம்பிள்ளை பகவத் ஸந்நிதியில் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்திருக்கமாட்டாரா? பெய்திலர் என்றால் இதை யாரேனும் நம்பமுடியுமா? அது சாஸ்த்ரார்த் தந்தானாகுமா? எதற்காக இங்ஙனே நம்பிள்ளை யருளிச் செய்தார்? என்று விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டுமன்றோ? விமர்சித்தால், அதிகப்ரல்ருத்தி அவத்யமென்றதாகத் தெறும்.

சிறிய திருமடலில் "செங்குறிஞ்சித் தாரார் நறுமலைச் சாத்தற்குத் தான் பின்னும் நேராதனவொன்று நேர்ந்தாள்" என்றுள்ளது. இங்கு மூலத்தின் மேல் அர்த்தமென்ன வென்றால், செங்குறிஞ்சி மாலையை அணிதின்ற 'சாஸ்தா' என்கிற தேவதாந்தரத்தைநோக்கி ஓர் அஞ்சலியும் பண்ணிவிட்டாள் என்பதாம். 'ஒன்று நேர்ந்தாள்' என்ற மூலத்திற்கு ஓர் அஞ்சலி செய்தாளென்று அர்த்தம். இங்கே "தான் பின்னும் நேராதன வொன்று நேர்ந்தாள்" என்ற சொற்களையை நோக்கிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்ன வியாக்கியானம் செய்தருளியிருக்கிறு ரென்றால்;

"(தான்) வகுத்த விஷயத்திலே ஓர் அஞ்சலி பண்ணினால் அது ஸாதனத்தில் அந்வயிக்கில் செய்வதென்? என்றிருக்கக்கடவ தான்"

என்று அருளிச்செய்துள்ளார்.

இந்த ஸ்ரீஸூக்தியோடுஞ் சேர்த்து முன்னேகாட்டிய நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திக்கு அர்த்தம் செய்யுமளவில் தென்னாசார்யர்களின் திருவுள் ளம் புலப்படும். உபாயகோடியில் எள்ளளவும் அந்வயியாமல் ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்கும்படி சில செய்வதே உற்றது; எதையேனும் அதிகப்படியாகச்செய்தால் அது உபாயகோடியிலே அந்வயித்து ஆகிஞ் சந்யத்தைக் குலைத்து எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இடையூறுக

நிற்குங்கொல்! என்கிற அதிசங்கை இவர்களுக்கு உள்ளதென்னுமிடம் விளங்காதின்றது.

இதன்மேல் பிறர் பலவகையான ஆனேபங்களைக்கொண்டு புகுத்தக்கூடும். அவற்றுக்கு ஸமாதானங்களும் பலவுள்ளன. ஆனால் அந்தப் பரபஞ்சனங்களுக்கு இடமளிக்கும் நூல் இதுவன்று. ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குக் காப்பாக ஆளவந்தார் உடையவர் ஆழ்வான் பட்டர் முதலானார் ஒருமிடமாக அருளிச்செய்து போந்த அரித்த விசேஷம் அறிவிக்கப்பட்டதத்தனை.

எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்த்ரங்கள் ஒரு வழியையே காட்ட மாட்டா; பல வழிகளையும் காட்டி நிற்கும்; ஒவ்வொரு அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு வழியைப் பற்றி நிற்பது ஸஹஜம். ...

பகவத் கீதையில் (10-10.) "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே." என்ற சுலோகத்தில் சங்கராஷ்யத்தில் "ப்ரீதிபூர்வகம் பஜதாம்" என்று அந்வயம் காட்டப்பட்டது. ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் (ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி) என்று மேலோடே அந்வயம் காட்டப்பட்டது. சங்கராசாரியர் காட்டின யோஜனையில் ஏதாவது தவறு நினைக்கமுடியுமோ? என்னில் முடியாது. ஸ்வாம் எதற்காக வேறு யோஜனை காட்டினாரென்று விமர்சிக்கவேண்டாமா? தேசிகள் விமர்சித்தார், சுவை பெருக எழுதினார். என்ன எழுதினார்? "ப்ரீதி பூர்வக மித்யஸ்ய பஜநாத்வயே ப்ரயோஜநம் மந்தம்" என்று சங்கராசார்ய யோஜனையில் குறைகாட்டி விட்டு "ததாமித்யநேந அந்வயே மஹத் ப்ரயோஜனம் அஸ்தி" என்றார்; அந்த மஹத்தான ப்ரயோஜனம் இன்னதென்பதை "பரமோதாரத்வாதி பகவத்குண கணப்ரகாசதேந" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் விளக்கியருளினார். இங்கு விஷயம் புரிந்ததா? எம்பெருமானை நாம் நிரதிசய கல்யாண குணநிதியாகக் கொள்ளுமவர்கள் அவனுடைய திருக் குணத்திற்கு ஏற்றம் விளங்கும் வகையை நாம் ஆதரிக்கக் கடமைபட்டிருக்கிறோம். இதுதான் தென்னாசார்ய எடுத்தாந்த ஸாரமென்று இவ்வளவோடு நிற்கிறோம்.

ஸ்ரீ: உபஸம்ஹார விஜ்ஞாபனம்

உபயஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் ஆதரித்துப்போருகிற அர்த்தங்
களில் பலபலவாசிகள் இருந்தாலும், முக்கியமாகப் பின்னை லோகாசாரி
யரும் மணவாளமாமுனிகளும் முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல்
கேட்டுப் பின்னோர்ந்து பேசியருளின பொருள்களில் தலையானது எது
வென்றால், *காம்பறத் தலைசிறத்து* என்று திருமாலையிலருளிச்செய்த
படி சேதநன் தலையில் யாதொன்று மிருக்கத்தகாதென்பதே; உபாயா
நுஷ்டானம் என்று வாய்திறப்பதுங்கூட ஸ்வரூபவிருத்தம் என்பதே.
இதை ஸ்ரீமந் நிகமாந்ததேசிகன் ஸர்வாத்மநா தமுனியே தாம் அரித்த
நிர்ணயங்கள் செய்தருளியிருக்கிறாரென்பதைப் பரக்க நிரூபித்தாயிற்று.
தேசிக ஸம்பந்தத்தை இடையில் ஆவாஹனம் செய்துகொண்டுள்ள
நவீனர்கள் நிச்சலும் சிந்தைசெய்யவேண்டிய ஸ்ரீஸூக்திகள் இவை;
தேசிகருளிச்செய்ததும் ஸாரசாஸ்த்ரமென்று இவர்கள் கொண்டாடு
வதுமான ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் சரமச்சேவாபாதிபாரத்தில் *மாமேகம்
சரணம் வ்ரஜ* என்றவிடத்து ஏகபதார்த்த விவரணம் செய்
தருளுகையில் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளிலைவ—

கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் என்கிறபடியே ஜீவனுக்கு
கர்த்தருத்வம் ப்ராமாணிகமே யாகிலும் இது பராதீனமுமாய் அல்ப
விஷயமுமாய் ப்ரதிஹதி யோக்யமுமா யிருக்குமாகையால் இவன்
தான் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணிற்றும் *வரத! தவ கலு ப்ரஸாதாத்
ருதே சரணமீதி வசோபி மே நோதியாத்* என்று சொல்லுகிற
படியே அவன் கடாஷமடியாக வருகையால் அவனாலே ப்ரேரித
னாய், அவன் ஸஹகரியாதபோது நீட்ட முடக்கமாட்டாதே அவன்
கொடுத்த கரணங்கோ பரங்களைக் கொண்டு அவன் காட்டின வுபா
யத்தை அவன் துணைசெய்ய அநுஷ்டித்து அவனால் கொடுக்கப்
படுகிற பலத்துக்கு சாதகம்போலே அண்ணாந்திருக்கிறவிவனை
ஸ்வாதீந ஸர்வவிஷய அப்ரதிஹதகர்த்தருத்வ முடையவனோடே
துல்யமாக இரண்டாம் ஸித்தோபாயமாக வெண்ணுகை விவேகி
யான முமுக்ஷுவுக்கு உசிதமன்று—என்று ஏக சப்தத்தாலே சொல்
லிற்றாயிற்று'' (மறுபடியும் பத்துவரி கடந்து மேலும் ஸாதிக்
கிருர்)—“என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்

னருளே யென்றும் * இசைவித் தென்னை யுன் தானினைக் கீழிருத்து
மம்மானே யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாய பூதனான அவன்
செய்விக்கச் செய்கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனோடொக்க உபாய
மாக வெண்ணுகை உசிதமன்றென்று ஏக சப்தத்துக்கு தாத்பர்யம்'

பேர்க்கவும் பேராதவையான இந்த பங்க்திகளின் அர்த்தமறிவதற்கு ஏதே
னும் வியாக்கியானம் வேணுமோ? ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர் போல்
வார் வியாக்கியானமும் செய்தருளியுள்ளார்கள். * அபிநிவேச வசீக்ருத
சேதஸாம் பஹுவிதாமபி ஸம்பவதி ப்ரமஃ என்று விமதர்கள் திறத்தில்
ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். ப்ரக்ருதவிஷயத்தில் நவீனர்களுக்கு
ப்ரமமிருப்பதாகச் சொல்லப்போகாது. வீணான பிடிவாதமத்தனை.
அதனை விலக்கி ஆர்ஜவத்துடன் உபயாசார்ய ஸூக்திகளையெல்லாம்
நோக்குமவர்கள் பிள்ளை லோகாசார்யரையும் மணவாள மாமுனிகளையும்
தேசிகனுக்கும் மேலாகப் போற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள். இதி ஸர்வம்
ஸ மஞ்ஜஸம்.

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்

பிள்ளை லோகாசார்யர்,
வேதாந்த தேசிகன், மணவாள
மாமுனிகள் ஆகிய மூவரும்
அருளிச்செய்த தீவ்ய க்ரந்தங்
களை யெல்லாம் பலகால் பரி
சீலனை செய்து அடியேன் நிரு
பிக்கும் அர்த்த விசேஷங்கள்
இப்புத்தகத்தில் ஸாரமாகவும்
சுருக்கமாகவும் பொறிக்கப்பட்
டுள்ளன. இவற்றை எனது
வடமொழி நூல்களிலும் வடுகு
மொழி நூல்களிலும் விரிவாக
விளக்கியுள்ளேன். ப்ராமாணி
கர்களான ப்ராஜ்ஞர்கள் கண்டு
உகந்து வருகிறார்கள். ... *

— தழைக்கவிரும்பத்தலைப்பெய்
தெங்குந்தழைக்கவே. —